

**CSALÁDOS ÉS IFJÚSÁGI
TÁBOROK AZ
EMMÁNUEL KÖZÖSSÉG
SZERVEZÉSÉBEN**

MÁSODIK RÉSZ 2011.

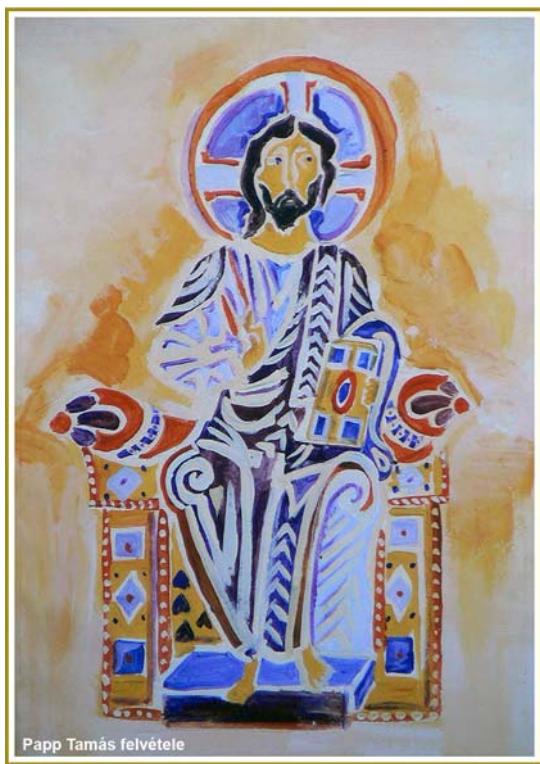
Szerkesztette és fényképezte

KASSÁNYI JENŐ

Minden jog az Emmánuel Közösségé.

Ez évben is Kaposvár, pontosabban, újra a Klebelsberg Kunó kollégium adott otthont a tábornak

. **Isten áldd meg a magyart** olvastuk a Kölcsey Ferenc költeményének kezdőszavait a szokásos kék háttérnyagon, alatta pedig a Szent Korona Pantokrátor Krisztus képének nagyított másolata fogadott.

Papp Tamás felvétele

LÉGY MAGYAR !

KAPOSVÁR

2011.VII.7-10.

Az előfutárok, a zenészek-énekesek és az építőbrigád már korábban megérkezett. Az előkészületek általában nem kapnak nagy nyilvánosságot, de most Bicskei Pista szemével-lencséjével kukkantsunk bele ebbe a világba is.

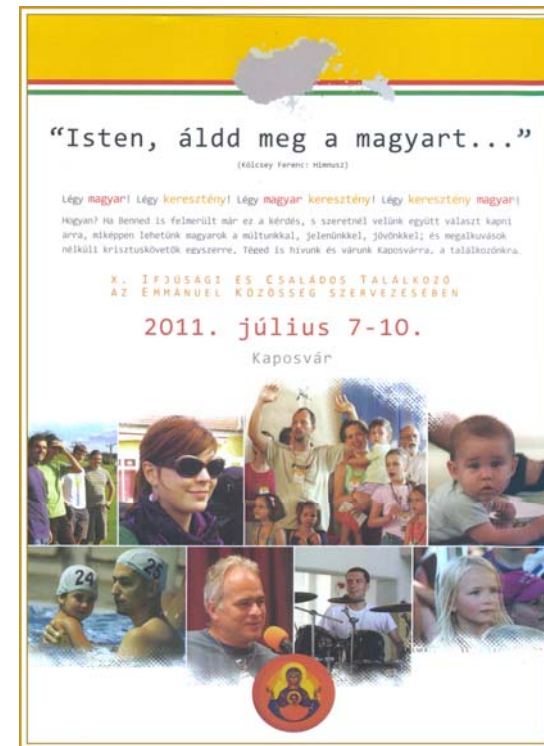

foto: BICSKEI

Szorgalmas munkájuk révén, mire megérkeztünk minden készen volt, minden a helyére került.

A bejáratnál a már sokszor látott plakáttal találkoztunk először.

Új stílusban szerkesztve, de változatlan vidám, hívogató, és itt már köszöntő tartalommal, képeiben felelevenítve a korábbi találkozókat vidám jeleneteit.

Csütörtökön az érkezés után Kornél atya köszöntötte a résztvevőket, majd Ákos hívta fel nagyon hangsúlyosan a figyelmet arra, hogy több mint négyszázan vagyunk, próbáljunk a másokra figyelni! A tábori alapszabályokat Norbi mondta el. Ez minden alkalommal fontos, mert az újak nem ismerik a veszélyeket.

Az első nap házigazdái Kornél és Detti vezették a programokat. Elsőként a gyerekvigyázókat kérték a színpadra, hogy jól megnézzük, kikre bízunk gyerekeinket, unokáinkat. Kálmán atya mutatta be őket. Többségük ismerős, mert már többször részt vettek a gyerekek programjaiban, és ami a legjobb, hogy több gyerek nagy szeretettel ismerősként köszöntötte őket!

Az első előadást **Bene Zoli** vállalta „**Isten áldd meg a magyart...**” címmel.

Kérésünkre Zoli elküldte előadásának szerkesztett formáját. Olvassátok!

Isten – Haza – Család Magyarságunk és Hitünk

„Isten, áldd meg a magyart...!”

**Talpra magyar, hí a haza...
rabok legyünk vagy szabadok!**

Sajó Sándor: Magyarnak születtem

**„Magyarnak születtem. Bölcsőm puha fája,
Édesanyám keble azzá ringatott;
Érzés ez: hatalmas, mint a tenger árja,
S mint gyöngyöző vízcsöpp, oly tisztán ragyog.
Napfényben a vízcsöpp szivárvány-színt játszik,
Éppúgy ez az érzés szívem rejtekén:
Lelkes büszkeségtől könnyhullató gyászig
Ezer változatját mind átérzem én. „**

A minap gyermekeimmel régi fotókat nézegettünk, mert a legkisebb fiúnk a születéskori képeit szerette volna megtekinteni.

Bizalomteli szemekkel nézett rám, s azt tudakolta: miért éppen Attila lett a neve. Arról már jóval többet hallott tőlem esténként – mikor álmából fölriadva lelke legmélyéről fölfakadó keserves sírással szölongatta édesanyját, s átölelve imádkoztunk, hogy Szent Mihály arkangyal óvja, áldja meg álmát – neki Mihály arkangyal a védőszentje, oltalmazója, segítője.

De Attila? Ki is ő valójában?

Miért is kapta kisebbik fiam az Attila nevet?

Mit és Kit fog hordozni a szívében?

Mire hívja őt, kötelezi őt a neve? Kivé válik ezáltal?

Honnan nyer áldást az ő élete?

**„Isten, áldd meg a magyart,
Jó kedvvel, bőséggel...”**

Mindannyiszor beleremegek, mikor fölhangzanak nemzeti imádságunk, a magyar Himnusz kezdő akkordjai.

Egész bensőm átlényegül: a „Lelkes büszkeségtől könnyhullató gyászig, Ezer változatját átérzem én” a közös kiáltásban, a közös fohászban, a kapcsolatteremtés

titokzatos erejében megmutatkozó Isteni jelenlétnek!

Honnan ez az érzés? Honnan ez az Isteni jelenlét?

Izajás próféta: 43.1

**„Ne félj, mert megváltottalak;
neveden szólítottalak: az enyém vagy.**

.....

**Mert én, az Úr vagyok, a te Istened,
Izrael Szentje, a Megváltód.**

**Mert drága vagy a szememben,
mert becses vagy nekem és szeretlek.
Ne félj hát, mert veled vagyok!”**

1978 októberében II. János Pál pápa szintén így szólította meg az őt ünneplő hívőket: „Ne féljete!” Egész apostoli szolgálatát áthatotta ez a reményteli Isteni szó, ez az evangéliumi örömhír, mely Isten megváltó szeretetéből táplálkozik, s adj meg mindannyiunk életének értelmét.

„Isten lelke betölti a mindenséget, és minden teremtmény felismeri benne saját identitását, identitásának forrását, felfedezi benne nyilvánvaló természetfeletti irányultságát; feléje fordul, várja és hívja őt a maga pusztá léténél fogva.”

(II.János Pál: Dominium et vivificantem 99.ol.)

II. János Pál pápa tanúságot tett emberségéről, lengyelségéről, kereszténységéről. Pápává választása után egyértelmű volt a világ számára, hogy minél hamarabb fogja meglátogatni hazáját az új főpásztor. Beiktatásának másnapján már föl is csendült az üzenet:

„Szeretett honfitársaim! ...Az utóbbi évtizedekben különleges jelentőségre tett szert a lengyel egyház a Katolikus Egyház, valamint a kereszténység egészének szemszögéből. ... A lengyel egyház új kifejeződést nyert e folyamatban: a tanúskodás egyházává lett s feléje fordul az egész világ figyelve. Nemzetünk, a lengyelség ma élő nemzedéke az Egyházban él, s az Egyházon át szólal meg. ..A Szülőföld szeretete egyesít bennünket, s kell is, hogy egyesítsen minden különbözőségünk ellenére.

Semmi köze ennek semmilyen szűkkeblű nacionalizmushoz, sovinizmushoz. Ez pusztán az emberszív joga. Az emberi méltóság zsinórmértéke ...

Szeretett Honfitársaim: valahányszor fogadjátok II. János Pál pápa áldását, ne feledjétek, hogy közületek való, s hogy különleges jogot formál szívetekre, fohászeitokra...

(Tad Szulc: II. János Pál pápa élete, Fabula Könyvkiadó, 1996, 237.old.)

Élénken él bennem, hogy 1991-ben, mikor hozzánk is ellátogatott evangelizációs/missziós zárandoklatán

II. János Pál pápa, az akkori Népstadionban (ma Puskás Ferenc) olyan örömteli szívvel ölelt át mindannyiunkat, olyan reményteli hangon biztatott minket, olyan szeretettel tekintett Hazánkra, Magyarországra, a magyar hívőkre, minden magyar honfitársunkra, hogy megnyílt az Ég, s minden ott lévő, köztük magam is, valóságosan megtapasztaltuk Isten jelenlétét, a magyar Szentek közbenjárását, a magyar vértanúk énekét.

Petőfi Sándor: Magyar vagyok

„Magyar vagyok. Legszebb ország hazám

Az öt világrész nagy területén.

Egy kis világ maga. Nincs annyi szám,

Ahány a szépség gazdag kebelén.

Van rajta bérc, amely tekintetet vét

A Kaszpi-tenger habjain is túl,

És rónasága, mintha a föld végét

Keresné, olyan messze-messze nyúl.

Petőfi 1823-ban Petrovicsként látta meg a napvilágot, de az anyaföld, a nemzeti összetartozás, a magyar kultúra és

gondolkodásmód újjáteremtő erőként járta át költészetét, s egész életével megvallotta hovatartozását, küldetését.

**„Pusztában bujdosunk, mint hajdan
Népével Mózes bujdosott,
S követte, melyet Isten küldte
/Vezérül, a lángoszlopot.
Ujabb időkben Isten ilyen /
Lángoszlopoknak rendelé
A költőket, hogy ők vezessék / A
népet Kánaán felé.”**
(Petőfi Sándor: A XIX. század költői)

Ma Isten minket is, Téged, engem,
mindannyiunkat hív és küld!
Meggondol, neveden szólít, kiválaszt és
megáld! Lángoszlopoknak rendel, az
öröm és evangelizáció fátylavivőivé,
a pünkösdi tüze, a Lélek
kiáradásának tanúságtevőivé!
Ez a mi küldetésünk!

**„Isten, áldd meg a magyart, Jó
kedvvel, bőséggel...”**

Isten megteremté az embert saját képére és
hasonlatosságára! Megáld bennünket, jelen
van az életünkben. Teremtőként ölel át
minket!

Székelyföldön járván többször került szóba
vendéglátóinkkal a család, a gyermek, a
házasság misztériuma. Ők ott,

Erdélyországban, a „számkivettség
földjén”, miként is élnek meg
magyarságukat, kereszténységüket.
Az öreg, barázdált arcú székely apó huncut
mosollyal kérdezte tőlem: „Na, fiam,
mennyi is a család?”

A BENE CSALÁD ARCHÍVUMÁBÓL

Ott értettem meg, s lett világossá
számomra, hogy az ÉLET maga az
ÁLDÁS, s a család, a kiseklézsia nem más,
mint a Szentháromság, az Isten kreatív
jelenléte e világban.

**„Isten dicsősége az élő ember – és az
ember élete Isten látása!”**

**(II.János Pál: Dominium et vivificantem
85.ol.)**

A gyermekáldás befogadása és öröme
fejezi ki az ember Isteni képmasságát, a
teremtői képesség megtestesülését.
Mily csodálatos, mikor az Atya végtelen
szeretetéből, Jézus Krisztus
szenvetéséből, a Szentlélek tüzeből
részesülhetünk, s egy új, kis élet
hordozóivá válhatunk.

Akkor hátalattal szívvel tudtam mondani
az öreg székelynek:

„Bátyám, bizony tíz a család!”

Mert a gyermeklétszám adja a család
küldetését, értelmét. Itt a földi utunkon
most öt gyermekünket kísérhetjük,
nevelhetjük, alakíthatjuk, már
amennyire hagyják. S öt már odafent jár
közben értünk.

Keményen pereltem az Úrral, miért
áldott meg minket, ha ily gyorsan magához
szólítja picinyeinket, alig egy hónapos
magzatként. Mi értelme van életüknek?
Miért?

Izajás próféta: 43.1

„Ne félj, mert megváltottalak;
neveden szólítottalak: az enyém vagy.

.....

**Mert én, az Úr vagyok, a te Istened,
Izrael Szentje, a Megváltód.**

**Mert drága vagy a szememben,
mert becses vagy nekem és szeretlek.**

.....

Ne félj hát, mert veled vagyok!”

Isten kiválasztja „népét”, hogy előkészítse
Fia eljövételét.

Azt a Fiút, aki vállalja népét és nemzetét.
Vállalja hovatartozását, vállalja népe
törvényeit,
népe hagyományait, kultúráját, sőt,
a kiválasztott nép minden nyomorát, bűnét,
üldöztetését!

S ne feledjük, mi áll feliratként a kereszt
fájára kiszögezve!

Jézus főpapi imájában így kiált föl az
Atyához:

**„Értük szentelem magamat, hogy ők is
szentek legyenek z igazságban.”**

Jn. 17.19.

Ez mindannyiunk egyetemes küldetése!

**„Az isteni Lélek rejtett lehelletére nyílik
meg az emberi lélek Isten üdvöthozó és
megszentelő megnyilatkozására. ...**

**Az Istennel a Szentlélekben való benső
kapcsolatból következik, hogy az ember
önmagát, saját emberségét új
értelmezésben ragadja meg.”**

**(II.János Pál: Dominium et vivificantem
83.ol.)**

Mi ez az új értelmezés? Mi ez az új
látásmód?

A kinyilatkoztatás fényében, a ünkösdkor
kiáradt Lélek által szemlélni önmagunkat,
nemzetünket, Egyházunkat!

Hisz Isten személyiségének végtelen
gazdagsága másként jelenik meg egy-egy
nép életében, jellemében, arakterében,
küldetésében!

**„Őseinket felhozád / Kárpát szent
bércére,**

**Általad nyert szép hazát / Bendegúznak
vére.**

**S merre zúgnak habjai / Tiszának,
Dunának,**

Árpád hős magzatjai / Felvirágozának.”
(KF: Himnusz)

Himnuszunk imádság!

Himnuszunk a mi életünk, küzdelmeink,
vágyaink frigidládája, melyben ott
hordozzuk Isten jelenlétét népünk egész
történetében!

Ahogy Mózes kivezette a kiválasztott népet
Egyiptomból, s József bevezette őket az
ígéret földjére, úgy hozott minket Árpád a
szent bércen keresztül eme Hazába, hogy
letelepedve végre otthont leljünk, vessünk
és arassunk, küzdjünk és alkossunk!

Anyaföld – micsoda gyönyörű magyar szó!

**„Ennek a mi földünkek olyan az illata,
mint maga az élet.**

**Aki beleereszti az eke vasát, az életet
szánt magának.**

**S aki kaszája mögött izzad, s tüdőre
szívja a mező szagát...**

az életet szív magába...”

(Wass Albert: Kard és kasza)

Ez a „paradicsomi állapot”:

imádni az Istent, művelni a kertet!

Ez az új értelmezés! Ez az új látásmód!

Szeretni ezt az országot, szeretni ezt a
hazát, szeretni ezt a népet, tanulni ezt a
kultúrát!

Szent István királyunk így kezdi Erkölcsre
oktató könyvecskéjét, mit Szent Imre
hercegnek, s rajta keresztül minden magyar
embernek - minékünk is - szánt:

**„A mi Urunk, Jézus Krisztus nevében.
Mivel felfogom és tökéletesen érzekelem,
hogymindent,
amit Isten akarata megalkotott”
(Szent István király intelmei, 18.old.)**

Mi a kezdet?

A mi Urunk, Jézus Krisztus nevében!
Első szent királyunk mindent Őáltala,
Ővele, és Őbenne akart cselekedni, Őt
hívta segítségül, Őhöz kiáltott akkor is,
mikor fia, a trónörökös meghalt, s Őáltala
kapta azt a kegyelmet, erőt,
megvilágosodást, hogy népét, nemzetét az
Istenszülő, Szeplőtelen Szűz oltalmába
ajánlja!

A magyarok Nagyasszonya azóta is
Óv, és áld bennünket Jézus Krisztus által!

Izajás próféta: 43.1

**„Ne félj, mert megváltottalak;
neveden szólítottalak: az enyém vagy.**

.....

**Mert én, az Úr vagyok, a te Istened,
Izrael Szentje, a Megváltód.**

**Mert drága vagy a szememben,
mert becses vagy nekem és szeretlek.**

.....

Ne félj hát, mert veled vagyok!”

Mit is jelent magyarságunk – mik vagyunk
mi, mi az Istentől kapott, belénk oltott

misztérium, az isteni megvalósulás, isteni
attributum, az isteni személyiségjegy, ami
bennünket élet, minket jár át, minket
lényegít, alósít meg ezen a földön, itt a
Kárpát-medencében?! i végre vagyunk a
világon?

**„Magyarnak születtem. Szeretve,
gyűlölvé
Virrasztom a nemzet jogos álmait,
Érte buzdulok föl búra vagy örömré,
Érte gyúl szívemben a kétség s a hit;
Érte száll fohászom az Ég trónusához:
Adjon a magyarnak lelkes nagy erőt,
Hitvallása legyen: hűség a hazához
És szeresse bölcsen, férfitettel őt!”
Sajó Sándor: Magyarnak születtem**

XIII. Leó pápa látomásában az ördög az
Úrtól a XX századot könyörögte ki
magának, hogy megmutassa, az önelégült
ember megtagadja, eltaszítja, kitörli az
életéből a Teremtőjét.

Fatimában a Szűzanya előrevetítette a
gonosz pusztítását, az ateizmus
elburjánzását, a kommunizmus büztét.

**„Hajh, de bűneink miatt / Gyúlt harag
kebledben,
S elsújtád villámídat / Dörgő
fellegetben...”
KF: Himnusz**

Az 1950-es évek poklában a szovjet
helytartó, Rákosi Mátyás magához hívatta
a világhírű zeneművészt, Kodály Zoltánt.
A hatalma erejében tetszelgő zsarnok
pökhendien vetette oda a hitvalló,
keresztény, igaz magyarnak, írjon már neki
egy új himnuszt, mert az eddigi igencsak
elavult!

Kodály Zoltán tömör válasza: „Jó a régi!”

S otthagya a zsarnokot.

Miből merített erőt, bátorságot Kodály
Zoltán?

Honnan volt a rendíthetetlen hit és
sz szenvedély?

**„A Szentlélek vezetésével az Egyház
kezdettől fogva az Eucharishtiában
fogalmazta meg önmagát, és ebből
merített erőt.”**

**Az Eucharishtiából tanulják meg az
egyes személyek és a közösségek, a
Közbenjáró és Vigasztaló segítségével,
az emberi élet isteni értelmét.”**

**(II.János Pál: Dominium et vivificantem
89.ol.)**

Ez az új értelmezés! Ez az új látásmód!

Enni az Élet fájáról, s valóban élni, és nem
csak létezni.

Enni az Életet, Krisztust, Őbelé
helyezkedni, Őbenne élni.

Mi az Isten akarata, mi az amire hív?

Odaadni önmagadat, vágyaidat, örömeidet,
de félelmeidet és keserűségeidet is!

**„Értünk Kunság mezein / Ért kalászt
lengettél,
Tokaj szőlővesszein / Nektárt
csepegtettél.”
KF: Himnusz**

A kalász és a szőlő, a kenyér és a bor:
Krisztus Teste és Vére!
Őmaga mondta:

**„Bizony, bizony, mondom nektek: ha
nem eszitek az Emberfia testét és nem
isszátok a vérét, nem lesz élet bennetek.
De aki eszi az én testemet és issza az én
véremet, annak örök élete van, s
föltámasztom az utolsó napon....
Aki eszi az én testemet és issza az én
véremet, az bennem marad, én meg
benne.”**

Jn. 6.53-56.

De nemcsak Kenyérrel él az ember.....

Imádni az Istent és művelni a kertet
egész emberségünk kibontakoztatására
vonatkozik. Vagyis nemzetünk
kultúrájának megismerése, tanulása,
ápolása ugyanolyan létkérdés, mint hitünk
megvallása. Istenképünk, imádságunk,
magyarul születik meg bennünk, magyarul

gondolkozunk, magyarul olvassuk és
hallgatjuk Isten szavát, a megtestesült Igét!
Micsoda gyönyörű szó: Ige.
A cselekvés lételeme, meghatározása.
Az aktivitás, a kreativitás gyümölcse!

**„Nem tudhatom, hogy másnak e tájék
mit jelent, nekem szülőhazám itt e
lángoktól ölelt kis ország, messzeringő
gyerekkorom világa.
Belőle nőttem én, mint fatörzsből gyöngé-
ága s remélem, testem is majd e földbe
süpped el.**

**Itthon vagyok. S ha néha lábamhoz
térdepel egy-egy bokor, nevét is, virágát
is tudom, s tudom, hogy merre mennek,
kik mennek az úton, s tudom, hogy mit
jelenthet egy nyári alkonyon
a házfalokról csorgó, vöröslő fájdalom**

...
és ott a park, a régi szerelmek lábnyoma,
a csókok íze számban hol méz, hol
áfonya...

**Hisz bűnösök vagyunk mi, akár a többi
nép, s tudjuk, miben vétkeztünk, mikor,
hol és mikép...”**

Radnóti Miklós: Nem tudhatom (részlet)

1984-ben egy nyári estén „zuhantam le a
lovamról”, mint a keresztényüldöző Saul, s
ölelt át az Isten, szólított meg a nevemen.
Égő tűzként járta át szívemet a szerető
Isten jelenléte, s most már nemcsak
tudtam, ahogy tanultam a hittanórákon, de
hittem és megéreztem/éltem is, hogy szeret
az Isten!

Szeret, velem van, gyógyít, táplál és
megszabadít!

A II. vatikáni zsinattal meginduló katolikus
megújulás világított rá erre a
misztériumra, hogy a Lélek indít a
bűnbánatra, a hitvalló evangelizációra,
hogy a Lélek adja a karizmáit, hogy
gyümölcsöt teremjünk!
A Szentlélek az erő, a dinamizmus, a
lúktetés!

**„Ennek a gyógyító erőnek rejtett
ajándékozója a Szentlélek, akit az
Egyház „a szív világosságának” nevez,
aki átjárja és betölti „az emberi szív
rejtekeit”. Az ember az ilyen Szentlélek
sugallta megtérésben nyitottá lesz a
bocsánatra, a bűnök elengedésére.”
(II.János Pál: Dominium et vivificantem
61.ol.)**

A Lélek az, aki megnyitja a szívünket magyarságunk megélésére, önmagunk elfogadására, egyéni, nemzeti, európai, s az egész világi létezésünk minden nyomorúságának és örömének értelmezésére!

A Lélek az, aki indítja bensőnket a megbocsátásra, megvilágosítja bennünk Trianon fájalmát, s minden nemzeti/etnikai feszültséget és neheztelést.

A Lélek az, aki vezet bennünket az egyetemes hitvallásra és evangelizációra!

És végezetül:

A Szentlélek az, aki szívünkbe írja Isten akaratát és megérteti velünk, megélteti bennünk **Sajgó Sándor költeményének hitvallását!**

„Magyarnak születtem! Ünneppon szótted

Számomra e sorokat népek Istene!

Honszerelmem lángját fölgyújtom előtted,

Ítéld meg: hiúságom nem gyúl-e vele.

És ha van még árnyék ezen a szerelmen,

Óh világosítsd meg vágó lelkemet:

Taníts meg, én Uram, milyenek kell lennem,

Hogy igazabb, hívebb, jobb magyar (keresztény)

legyek!”

Köszönöm a figyelmet!
Dicsértessék a Jézus Krisztus!

UI:

A nagy világon e kívül

Nincsen számodra hely;

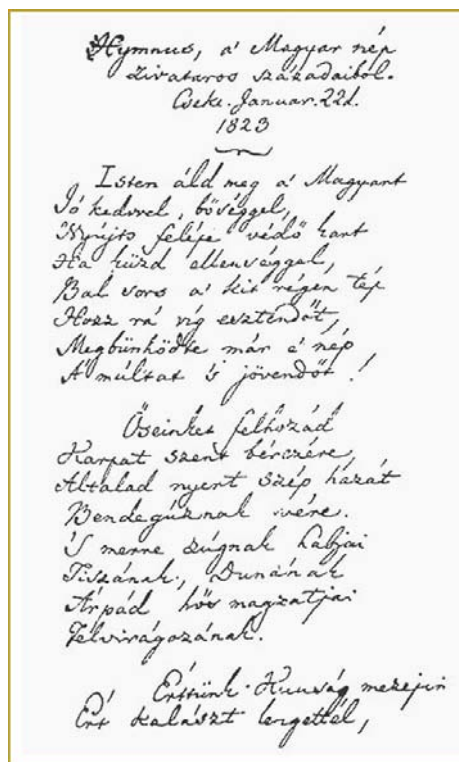
Áldjon vagy verjen sors keze:

Itt élned, halnod kell.

VM: Szózat

2011.július 7.

Bene Zoltán

Bene Zoli előadása után a fakultációk következtek négy témában:

Várnai Péter atya: A magyar Szent Korona,

Lipthay Endre: Magyar főpapok a 20. században – különös tekintettel

Mindszenty bíboros életútjára,

Herbert Dóri: A magyar fogyasztó, és

Dr. Benkő András és Zsófia: Magyarságra nevelés - a családban témákban. – Zsófi és András fakultációja azért volt különösen

érdekes, mert a készületbe bevonták gyermekeiket is, akik több gondolatot adtak a témához, sőt még egy érdekes tesztlapot is összeállítottak.

Kérésünkre Endre elküldte összefoglalóját a fakultációról:

Magyar főpapok a 20. században, különös tekintettel Mindszenty József bíboros életútjára

A tábor fő témájához kapcsolódóan a fakultáción a magyar történelemben fontos szerepet játszó 20. századi egyházi példaképeink fő jellemvonásainak bemutatására tettünk kísérletet. Boldog Apor Vilmos, Boldog Meszlényi Zoltán és Márton Áron püspökök továbbá

Mindszenty József bíboros életútjának közös pontjai sok tanulsággal szolgálnak számunkra.

Elsősorban Mindszenty József személyét emeltük ki, külön is hangsúlyozva életének azon szakaszát, amelyre a „fehér mártíromságot” szenvedő főpap esetében eddig talán kevesebb figyelem irányult. A Zalaegerszegen töltött plébánosi évek sokoldalú tevékenysége legalább annyira példaadó, mint később az üldöztetés során tanúsított kiállása. A karitás újraszervezése, iskolák és templomok építése, a világi apostolkodás előmozdítása egy aránylag elmaradott térségben a 20. század első felében valódi és átütő erejű evangélizáció gyümölcseit hozta meg. Amennyire elszántan tette a jót Mindszenty bíboros plébánosként, annyira megalkuvás nélkül szállt szembe a fasiszta, majd püspökként a kommunista diktatúrával

Hasonló példát látunk a többi fent említett főpap életében is, mint például a vértanúságot is vállaló feltétlen szeretetet a rájuk bízott lelkek, a magyar nép és az igazság iránt. Ugyanakkor életükből kitérünk, hogy nem csak utólag elismert szentekről, hősookról van szó, hanem a hétköznapi élet kisebb nagyobb kérdéseit, nehézségeit és teendőit jól látó, az egyház és a hívek szolgálatában hosszú évekig

szorgalmasan tevékenykedő, állhatatos káplánokról, plébánosokról, akikre, miután a kicsiben hűek voltak, Isten nagyobb feladatokat bízott. Részben a püspöki hivatal, majd az üldöztetés alatt népük és híveik melletti kiállás felelősségét, kitüntetve őket akár a vértanúság kegyelmével is.

Életükből fontos lenne levonni magunk számára a tanulságot. Ne csak tiszteljük őket, hanem tanuljunk is Tőlük!

(Egyelőre ne akarjuk hősként vértanúsággal kezdeni, az majd ráér később is...) Imádkozzunk, és gondoljuk át, miként tudnánk magunkat és környezetünket valamivel boldogabbá tenni azzal, hogy a megtesszük azt a kis jót, amire lehetőségünk van. Vállaljuk el azokat a feladatokat, amellyel Isten szeretne minket megbízni közösségünk javára! Fedezzük fel talentumainkat és ajándékainkat, amellyel feladat és felelősség is jár (feltéve, ha nem akarjuk őket elásni...)! Említett példaképeink az imádság embereiként tisztában voltak önmagukkal és helyzetükkel. Ez tette számukra lehetővé nemcsak az alázat erényét, azaz a valóság és Isten akaratának felismerését, hanem a világos döntések meghozatalát és azok következetes végrehajtását is. Törekedhetünk mi is arra, hogy imádságban rákérdezzünk Isten akaratára saját életünkre vonatkozólag!

A fakultációkon elhangzottak rögzítése visszatérő problémája a találkozóknak. Célszerű lenne felkérni a vezetőket, hogy az általuk előadott témáról készítsenek összefoglalót, amit azok is olvashatnak, akik más csoportban vesznek részt.

Talán idén sikerül.

A fakultációk után vesperásra hívta a program a résztvevőket, amit Kornél atya vezetésével énekeltünk:

Istenem jöjj segítségemre,
Uram segíts meg engem!
Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek,
Miképpen kezdetben, most és mindörökké. Amen.
Alleluja.

Ez hangzott délután a tornateremből.

Isten, világot alkotó, világot sarkán forgató, ki napnak ékes fényruhát, éjnek kegyelmes álmodat adsz.

A fáradt test, ha elpihent,
munkára nyerjen új erőt,
a frissült lélek vessen el búbánatot,
s aggályokat.
Hálát adunk a túnt napért, imádkozunk,
ha jön az éj,
s hogy könnyörülj a bűnösön, zsoldárainkkal hódolunk.
Áldjon lelkünk legbelseje, zengjen a szó,
a dallamos,
szeressen minden tiszta szív, imádjon minden józan ész.
Hogy amikor az éjsötét elfátyolozza a napot,
hitünk ne érjen vakhomályt, s ragyogja át az éjszakát.
Hallgass meg, kérünk, jó Atyánk s Atyánknak egyszülött Fia,
és Szentlélek, Vigasztalónk, most és örök időkön át! Amen.

A vesperás után szentmisével és csendes szentségimádással zártuk a napot.

Már akik zárták. Az este hűvöse többeket csábított egy sétára, baráti beszélgetésre, többen egy éve nem látták egymást, volt mit megbeszélni. A fiatalság vidám játékkal foglalta el magát, ami néha hangos kacajt fakasztott az aludni vágyók nem túlzott örömeire.

Péntek

A napot a közösségi dicsőítéssel kezdtük. Zömében a Közösséghez tartozók, de néhányan vendégek is bejöttek. Jó volt. Nagyon jó!

A házigazdák most Benkő András és Zsófi voltak, akik Várnai Péter atya előadását konferálták be: **1945 utáni képek a magyar egyház történetéből. Hogyan lehetséges a megbocsátás?**

Köszönöm szépen a megtisztelő meghívást és felkérést. A történet bevezetéssel indul, még pedig Ilosvai Selymes Péter egy XVII. századi mondatával kezdeném, hogy a történelem „az lött dolgoknak ösmérete” nem a feltételezéseknek, nem a hátha meg a

talán, meg mi lett volna ha, hanem a „lőtt dolgoknak az ösmérete.”

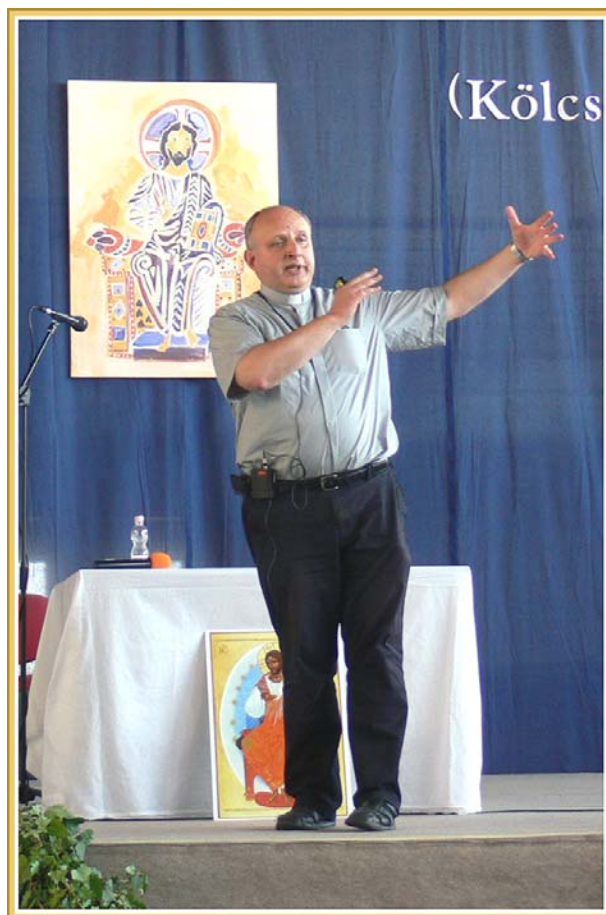
Aztán ugrunk gyorsan egyet, egy huszadik század végi olasz egyetemi lelkészhez, aki valamennyi egyetemi lelkésznek, egyetemi lelkészként dolgoztam kilenc évig, a szellemi doayenje, Luigi Giussani atya, a *Comunione e liberazione* mozgalom megalapítója, aki azt tanította egész életében, és ezt adta át nagyon erősen sulykolva II. János Pál pápának is, hogy a valóságot kell elfogadni. Megismerni és elfogadni, és abból kiindulva lehet bármit is följánlani az embereknek: hitet, közösséget, emberséget, bármi egyebet.

E két megállapítás közé szeretném beilleszteni a mai beszélgetésünket. A cím az egy picit tágításra szorul. Minden olyan dolog, amit egy történelmi keret közé szorítok, annak van egy előélete. Úgy szól a mai beszélgetés címe, hogy 45 és 90 közötti katolikus egyház Magyarországon.

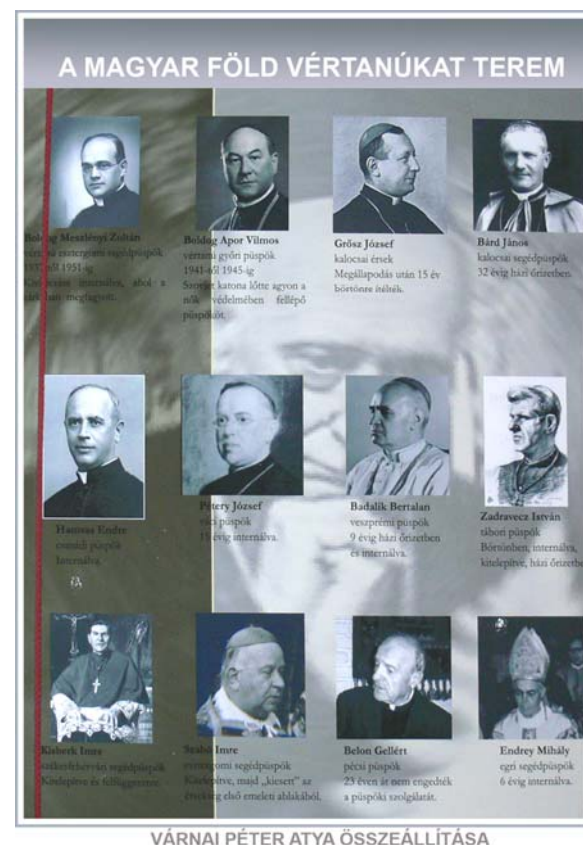
Péter atya nevekkkel és pontos dátumokkal sorolta fel a sok kegyetlenséget, amit papjaink, püspökeink szerzeteseink és apácáink ellen elkövettek.

Boldog Apor Vilmos püspökről beszélgettünk, Mindszenty József bíboros életfogytiglan, Grósz József 15 év börtön, Zadravec István tábortüszök, több mint

hetven papot szentelt fel a saját lakásán, illetve bérlakásban az ötvenes évek végén és a hatvanas évek elején, Boldog Meszlényi Zoltán esztergomi segédpüszök börtönben agyonverve, vérében hagyva hal meg, Péteri József váci püszök házi őrizetben, Badalik Bertalan, őt nagyon

megkínozták, Hamvas Endre kétszer is internálva lett, Schwoy Lajos a legtekintélyesebb fehervári püszök internálva, Bárd János, harminchárom éven keresztül nem hagyhatta el a saját érseki palotáját, ott állt a posztos rendőr Kalocsán, Endrey Mihály internálva, Szabó Imre segédpüszök internálva, Kisberk Imre kitelepítve és egy plébánosi

megbízást kapott a Dunakanyarban, Belon Gellértet nem engedték püspökké szentelni, Bulányi György 10 év, Major Kálmán spirituális 9 év, a szalézi atyák közül, hármat fölöttek, a Központi Szemináriumból kirúgtak egyetlen egy éjszaka alatt 68 kispapot, mert nem volt hajlandó békegyűlésre menni – megszűnt a Központi Szeminárium.

A veszteségek: 14 püspököt börtönöztek be, 1300 papot internáltak, 11800 szerzetest

Hányan áldozták életüket, kiket végeztek ki, vagy vertek agyon kegyetlen kínzás után a börtönökben, és hogy hány évet

Mindent elkövettek az egyház fizikai megsemmisítése érdekében.

A zárómondat: – az Egyház Jézus Krisztus Teste, amely nem csak dicsőségre és szolgálatra termett, hanem időnként a keresztre is. Ha komolyan vesszük ezt, hogy Jézus Teste, akkor a dicsőséghez a megpróbáltatáson, a szenvedésen, és a kereszten vezet az út.

Van mit megbocsátanunk!

Újdonság volt a fiatalok péntek délelőttre szervezett karitatív munkája. Ilyen program még nem volt a táborok történetében.

Erről Németh Kinga számol be:

Az önkéntességi nap idén először volt megszervezve a fiatalok programjának keretében, mivel az önkéntesség évében fontosnak tartottuk, hogy a tábor ~~deportáltak~~ tegyenek valamit a városért. Másrésztől meg egy jó lehetőségnek mutatkozott, hogy jobban megismerjük egymást, mert a tábor forgatagában ez sokszor nehéz volt.

A programra délelőtt 10 órakor volt gyülekező, a fiatalok egyedi szöveggel és szimbólummal díszített pólót kaptak, – „Azért van kezed, hogy szolgálj, szíved, hogy szeress.” – ami a Fidesco, egy emmánueles missziós szervezet jelmondata. A városközpontban volt a következő találkozópon, ahol kiosztásra kerültek a feladatok és a használati eszközök. Buszmegálló tisztítását kaptuk feladatul a város különböző pontjain, majd miután csapatokra oszlottunk, mindenki elindult a térképen megjelölt irányba az számukra kijelölt megállócsoporthoz.

A buszmegállók takarítása közben nagyon érdekes volt megtapasztalni a város lakóinak megszólalásait, „beszólásait”, és nem mindegyik volt pozitív csengésű, sőt, némelyik kifejezetten romboló hatású volt.

De mi ettől függetlenül lelkesen tisztogattuk a cellux maradványokkal borított üvegeket, ahova el kellett a kaparó is sokszor. A szükséges vizet a közeli szökőkútból merítettük, és minden eszközt kihasználva sikáltuk tisztára a megállókat. A megadott idő leteltével visszasétáltunk a központba, ahol megebédeltünk – pizzafutárok segítségével ☺ - és egy kis locsolkodás után (ahol nagyon vigyázni kellett, hogy az ember ne kapjon a nyakába egy üveg vizet ☺) visszasétáltunk a kollégiumba.

Köszönjük Hafner Gábornak a fotókat.

Ahogy a testvérek visszajöttek ebből a munkából, itt-ott elbeszélték élményeiket, azonnal jött rá a visszhang a hallgatók köréből:

Legközelebb, ha ilyet csináltok, jó lenne a véneket is bevonni (szerintem az aggokat is – én is elmennék), biztos tudnának segíteni. (KJ)

Pénteken a szentmisét Várnai Péter atya mutatta be Matolcsy Kálmán és Cseh Péter atyával koncelebrálva.

A szentmise sok szempontból a csúcsa a táborbeli napnak. A szempontok közül szeretnék kiemelni egy-kettőt.

Ilyenkor a gyerekek is bejönnek, ők is részt vesznek szüleikkel, ami valódi családi hangulatot ad az együtt ünneplésünknek. A másik gondolat, hogy sok kaposvári testvérünk, akik egyébként nem vesznek részt a táborban, időt szakítanak, eljönnek, hogy velünk legyenek. A harmadik gondolatról nehéz írni, ezt hallani kell! Ez pedig a nagyobb létszámban való együttes dicsőítés. Legközelebb gyertek Ti is! Ne hagyjátok ki!

Péter atya szentmisén mondott homiliája

Ez a szeretet civilizációja

*„Legyetek okosak és szelídek! Atyátok
Lelke szól általatok.” (Mt 10, 16.20)*

1991. augusztus tizenkilencedike. A pápa Magyarországon. Előtte, évekkel korábban teljesen elképzelhetetlen volt, hogy ez az esemény megeshet. A szentmise a budapesti Hősök terén, sekrestye berendezve a Múcsarnokban, szűk baráti társasággal összejöttünk vagy háromszázezren. Előtte döbbenetes eseményekről adott hírt a

média, hogy az évekkel korábban Moszkvában elindult folyamatoknak lesz-e folytatása? Mintha két politikuson múlt volna a folytatás.

A pápához eljutnak a legfrissebb hírek, és a szentmise végén, szokásától teljesen eltérően mond három mondatot. Csípőből. Ezek mindig a legveszélyesebbek, egyrészt, mert a legfontosabb mondatok hangzanak el, másrészt pedig, ha valamire fog figyelni a világ, erre nagyon és ezt fogja megjegyezni. S a pápa igazi prófétai erővel, azzal a prófétai erővel, ahogy most

Ozeást hallgattuk, aki jövendöl, s nem a jövőről beszél, hanem aki szintetikusán lát, térben és időben, ez a próféta, aki lát, a látó ember. Aki tudja értékelni az eseményeket, nem a maga szemével, hanem Isten szemével. Aki lát előre, időben és térben. S azt mondja, az Isten szemével nézzünk a dolgokra!

Akkor ez a mostani igazságtalan viselkedés, ez az istentelen berendezkedési mód, amit a posztmodern világ a maga számára ajánl, és amit megpróbál megélni, ez hova vezet?

Oda vezet, hogy jön majd Szíria, és mint a forró szurok éget fel mindent. Aztán egy próféta barátja, jó négyszáz évvel későbbi, egy Jeremiás, aki a személyes sorsán keresztül hordozza ennek az isteni igazságosságot, szintén lát a terepen, időben, térben Isten szemével. Miután kidobták, megverték, pöcegödörbe dobták, elzavarták, már a halálhírét keltették, és kivakarózik és odakúszik Cidkija király elé, elé és azt mondja, hogy *„király ez valami gyalázatos dolog, amit csinálsz.”* *„Micsoda???”*

Az Úr szól: látsz, majd nem látsz, mert látva nem láttál. Nem értik, elzavarják. Néhány hónap múlva a babiloni csapatok betörnek Izraelbe, tönkreteszik a fővárost, elkezdik elhurcolni a nép legjavát,

kereskedőket, iparosokat, tisztviselőket, és elkapják a királyt, meg a két fiát. Kiviszik őket a piactérre, a templom elé, és elkezd beteljesedni a próféta szava, Jeremiás szava, hogy *„látsz, majd nem látsz, mert látva nem láttál”*. A szeme láttára kivégzik a két fiát, és kiszúrják a király szemét. Megvakítják és odaadják az egyiptomi csapatoknak, hogy vigyék száműzetésbe. Még csak nem is Babilonba, hogy nehogy a népével legyen, Egyiptomba. – Látsz, *„majd nem látsz, mert látva nem láttál.”*

Látsz, mert tehetted volna a jót, amikor igazságosságot, kultúrát, hitet, az Úrhoz való ragaszkodást kellett volna véghezvinned, de nem láttál, sötét volt benned. Engedted a sötétet, nem csak a magad lelkében, hanem eltörted. És nemcsak, hogy engedted a rosszat, hanem, hogy nem engedted a jót. Nem azzal volt a baj, hogy mennyi rosszat tettél, hanem mennyi jót mulasztottál el. Ezzel volt a baj.

Testvérek, hogy ha engem valami miatt az Úr meg fog ítélni ott a végén, majdnem biztos vagyok afelől, ahogy nem amiatt fog számon kérni, hogy hát sok gazemberséget elkövettem. Nem. Mennyi jót nem tettem meg, hogy tehettem volna, de nem tettem meg, elszalasztottam, elmulasztottam. Hogy engedtem a ködöt a magam életében, a magam közösségeiben, hogy engedtem a szürkeséget, a

sunnyogást, engedtem úgy folyni a dolgokat, hogy *„hát így jött ki a lépés”*. Utálom a kifejezést önmagában is, hogy hát *„majd meglátjuk”*, nem. És engedem. Engem az Úr emiatt biztos, hogy meg fog ítélni.

II. János Pál pápa pedig azt mondta ezen a mise végén ilyen prófétaival erővel, hogy nem szabad, hogy a Közép-Európában és a Kelet-Európában elindult folyamatok megálljanak, mert Isten a történelem ura. Csak az Úr lát mindenki szemével. Ezt a képességet kell elsajátítanunk, ezt a képességet kell megszereznünk, ehhez kell valami olyan adottság, amit az imént Máténál olvastunk Jézus felszólításában, hogy legyetek okosak, legyetek bölcsök. Mi a kettő között a különbség? Az, hogy az okos ember hihetetlen klasszul ki tudja javítani azokat a hibákat, amiket a bölcs el se követ, és egy egész életet, nem csak a mai napot, - mai napot biztos, – egy egész életet kaptunk ennek a gyűjtésére, ennek a megszerzésére, a bölcsességre, hogy Isten szemével nézni és értékelni a dolgokat.

Ennek a mostani tábornak a kultúra és a kultúrán keresztüli evangelizáció az egyik fő motorja, a mottója, amiben én azt a fantáziát látom, és azt szeretném valamennyiünk szívébe elültetni, hogy a

személyes hitünk, a Jézushoz való kapcsolatunk, az Óhozzá való kapcsolódásunk, egy egész életen át való kapcsolódásunk csak akkor igazi, és akkor hiteles, hogy ha abból kultúra fakad. Egy civilizáció. XVI. Benedek pápa mondja, ez az az új civilizáció, amit ma új evangelizációnak is hívunk. Ez a szeretet civilizációja. Hogy lehet másként, hogy nem csak egy út van. Kicsiben kezdődik. Kiben? Benned, meg benned, meg benned, hogy hogyan rendezzük be a személyes életünket, hogy mit engedünk be a világunkba, tévét, kultúrát, internetet, könyvet már nagyon óvatosan mondok, bár azért arra is felhívnam a figyelmet. Mit engedek be a világomba? Mit engedek meggyökeresedni? Édesanyám mondta egy alkalommal, vasárnap délutánonként jártam haza és ebéd után egy kis csendes pihenő. Kattogtattam a TV csatornaváltóját és valami hülyeségre ment, aztán belealudtam. Édesanyám pedig beront a szobába. „Mi ez? Mit nézel? Mit képzelsz ez? Most takarítottam - nem szégyelli magát? Egy ilyen mocskos szájú ide bejön a nappalimba? Most takarítottam.”

Hogy nem csak fizikális takarításra és rend tartására van szükségünk, hanem mentálisra is, szellemire is és lelkire is, - hogy mit engedek be.

Nagy felfedezés volt az elmúlt egy évben számomra, a XX. század nagy katolikus költőinek az olvasgatása. Egy Mécs László, ahogy megfogalmazza hivatását, kicsit valamennyiünk hivatása is. Azt mondja:

*„Én nem vagyok hős, nem vagyok erős.
Nem tudtam, hogy mit rejt a másik út,
hogy mi a cél és mi a harc a célért,
hogy mit keressek itt a másik úton.
Csak megfordultam. Ennyi az egész.*

*Csak annyit tudtam, Valaki szeret.
Valaki nagyobb minden boldogságnál,
minden csendnél és minden szerelemnél.
nagyobb a Földnél és nagyobb az égnél.
Tudtam, szeret. És ennyi az egész. „*

(Mécs L: Csak ennyi az egész.) A házastársaddal, atyám a hivatásoddal, a nagypapai hivatásoddal, az orvosi hivatásoddal, az ő orvosi hivatásával. Melyik nem mondhatja el, hogy csak megfordultam és ennyi az egész.

Sík Sándor, ahogy rápillant a Mátra három faluja közötti kis templomra, Mátraszentimre, Mátraszentlászló és Mátraszentistván közötti templomra, ez a szénégetők temploma és „**Jézus mint a tejesember házhoz megyen,**” hát talán a

XX. század egyik legkedvesebb verssora: a pap viszi a Krisztust az áldoztatásban.

Vagy rá tudunk-e döbbsenni és megmerünk-e nyílni Pilinszky Jánosra, akiről azt mondják, hogy talán az egyik leginkább szimbolikus és legtöbb tartalommal, áttétellel, képpel rendelkező költő, aki nagyon nehezen szüli meg, szinte izzadja ki azokat a verssorait, s a szeretetről úgy vall, hogy az odaillik Pál apostol mellé, vagy akár Szent János mellé.

*Azt hiszem, hogy szeretlek;
lehúnyt szemmel sírok azon, hogy élsz.
De láthatod, az istenek,
a por, meg az idő
mégis oly súlyos buckákat emel
közéd-közém,
hogy olykor elfog a
szeretet tériszonya és
kicsinyes aggodalma.*

*Ilyenkor ágyba bújva félek,
mint a természet éjfél idején,
hangtalanul és jelzés nélkül.*

*Azután
újra hiszem, hogy összetartozunk,
hogy kezemet kezedbe tettem.*

Merünk-e rácsodálkozni Babitsra, akit a középiskolákban csak az esztétika költőjének tartanak, és Babitsnak az a sora, amivel befejezi a Psychoanalysis Christiana-t, hogy „beállítson az Úr szobros csarnokába,” hogy készülünk-e rája, hogy beállítson szobros csarnokába? Nekem és neked szól.

Rajtunk is múlik, egy kicsit, kis dolgot teszünk nagy szeretettel. Rajtunk is múlik, hogy szebb, különb, igazságosabb, harmonikusabb, igazabb világ lesz-e, nem csak bennünk, a baráti köreinkben, hanem körülöttünk is.

És hogy ez az elmélkedés ne legyen ilyen komor, egy sajátos kulturális mozzanattal szeretném befejezni, hogy mire jöttünk most össze. Előre is bocsánatot kérek.

*Szent ember, szent helyen szentet tesz.
Kenyeret, s hegy levét feltesz egy keretre, s
elrebeg felette egy versezetet, erre Egeknek
Fejedelme egyetlen gyermeke testben
megjelen, s eledele lesz ezen embereknek.
Rendeteg embert felemelt, s egybelejtett.*

- Bocsánat

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Délután fakultációk helyett Bea beszélgetett egy, a szcientológia amerikai rabságából szabadult testvérünkkel, majd a kiengesztelődési délután keretein belül Marik Jóska a megbocsátásról, és Cseh Péter Mihály atya a gyónás szentségéről elmélkedett.

Marik Jóska: **Folytassuk a** **kiengesztelődéssel**

Nagyon kedvenc témám a kiengesztelődés, annál is inkább, mert a saját hitéletemben, a saját hívő életemben, de azt lehet mondani, hogy az Egyházam életében is érzek egy kis hiányt a kiengesztelődéssel kapcsolatban. Azt már megtanultuk, hogy bocsánatot kell kérni a bűneinkért, de valahogy nem következik belőle egyértelműen és azonnal, hogy és meg is kell bocsánatunk az ellenünk vétkezőknek.

Ugye ismeritek az Úr imáját, és ugye tudjátok, hogy ha nem tudtok megbocsátani mindenért, ami titeket ért, akkor minden miatyánkkal átkot mondotok a saját fejetekre. Végig tetszettek ezt gondolni egyszer-kétszer már az életben? Szóval bocsásd meg a vétkeinket, ahogy mi

is, és most itt egy pár percet ezen az „ahogy mi is” szavakon szeretnénk elmélkedni. Az, hogy megbocsássak azokért a bűnökért, vagy bántásokért, vagy egyszerűen eseményekért, amik engem sértettek, akár fizikailag, akár egzisztenciálisan, akár szellemileg, nem egyszerűen kötelességem, hanem a jól felfogott érdekem.

Az, hogy én megbocsátok az ellenem vétkezőknek, az nem annak jó, akinek megbocsátok, bármilyen önzően is hangzik, az nekem jó.

Ugyanis azt a sebet, amit ezek a külső hatások ejtettek bennem, csak az tudja begyógyítani, hogy ha meg tudok bocsátani, csak az tudja meg nem történtté tenni, vagy esetleg csak egy kis dísszé, amit hegnek mondunk, hogy ha megbocsátok.

Természetesen jöhet bárki azzal, hogy de hát azt nem lehet megbocsátani, hogy....., és akkor elmondják, hogy olyan csúnyát mondott rám a nem tudom kicsoda. Én erre csak azt tudom mondani, hogy de igen, meg lehet bocsátani. Én magam tapasztaltam meg! Paray-le-Monialban volt szerencsém hallgatni egy házaspárt, aki Ruandából jött. Mond ez számotokra valamit, hogy Ruandából jött? Ahol annak

idején egy millió embert nyírtak ki, késsel-villával, mert még géppisztolyuk sem volt, bozótvágó kés az igen. A lényeg az, hogy kiállt a házaspár oda a háromezer ember elé, és azt mondta, hogy megbocsátottunk a szüleink, és testvéreink és gyermekeink gyilkosainak. Na, tessék ezt utánuk csinálni!

És hogy ha netán neked gondod van az anyósoddal, vagy a feleségeddel, vagy a gyerekeddel, vagy a nagybácsikáddal, akkor gondold erre, hogy megbocsátottak a szüleik és gyerekeik gyilkosának. És akkor hidd el nekem, hogy meg lehet bocsátani. Nem fogok most receptet mondani. Csak annyi tudok erről, amennyi nekem sikerült, és annyit tudok erről, hogy mi az, amit neked meg kell tenned ebben a kérdésben. Egyrészt nem árt, ha tudod, hogy hol, mikor, és milyen módon sérültél meg. Nem árt, ha tudod, hogy milyen támadások érték, hogy mégis tudd, hogy mit kell megbocsátani. És, ha ezt tudod, akkor innentől fogva már csak egy dolgod van: eldöntöd, hogy te meg akarsz bocsátani. Neked összesen ennyi a dolgod, és minden mást az Úr visz végbe, minden mást az Ő irgalmas szeretete, és minden mást az Ő kegyelme fog végbevinni a te életedben. Neked egyszer kell őszintén kimondani az életedben, hogy megbocsátok, mert meg akarok bocsátani. Nem csinállok úgy,

a mézszárlás áldozatai közül, a RUGAMBA házaspár,
az Emmánuel Közösség ruandai vértanúi.

mintha nem történt volna semmi, hanem kimondom, ami történt, és azt mondom, hogy Uram eléd teszem, és azt akarom, hogy ez a seb begyógyuljon. Ha Te akarsz, akkor be is fog. És általában akik ezt a lépést, ezt a döntést meg tudták, vagy meg akarták tenni életükben, azok beszámolnak arról is, hogy megtörténik a gyógyulás is. Van úgy, hogy egyik pillanatról a másikra, de van úgy, hogy egyszer csak eltelt egy pár hét, és már nem gondolok rá, és eltelt egy pár hónap és már nem is fáj, és eltelt egy-két év, és számomra ez a dolog történelem. A történelmet pedig igyekszünk objektív szemmel nézni, és nem érzelmileg hozzá állni.

A lényeg az még egyszer, hogy a megbocsátás nem érzelmi aktus. Nagyon sok érzelem kíséri azt a szituációt, amitől nekünk megbocsátóknak kell lenni, de az aktus maga döntés, és akaratú döntés. A többi pedig Isten irgalma, és tudd, hogy az övé, és hidd el neki, hogy Ő meg tudja tenni, és hogy ha megteszi, akkor minden szinten meg fogja tenni. Olyan szinten, hogy te magad leszel a nyertes, te magad leszel az, aki a végén gyógyultan távozik.

**Az idő rohan. Most kell döntened.
Isten irgalma segít ebben!**

Cseh Péter Mihály atya a gyónásról:

Tanítás előtt áldást akarok nektek adni, hogy ez az áldás mindannyiunkat nyisson meg Isten szeretetére. Úgy, ahogy Pál apostol megáldotta a rábízottakat.

Az Úr legyen veletek.

A reménység Istene töltsön el titeket a hit teljes örömeivel és békéjével, hogy a remény bőségben legyen bennetek a Szentlélek erejéből. Amen. Az én Istenem kielégíti majd minden szükségéteket gazdagsága szerint dicsóséggel

Krisztus Jézusban.

Áldjon meg benneteket a mindenható Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Menjetek békével.

Nagyon örülök, hogy itt vagytok, Jézus nagyon szeret benneteket, és Jézusnak csodálatos terve van veletek. A mai napra épp az a csodálatos terve mindannyiunkkal, hogy megtapasztaljuk a bűnbánat örömét. Köszönöm szépen a lehetőséget, hogy a gyónásról, a gyóntatásról beszélhetek számomra ez most nagyon aktuális. Van egy felnőtt csoporton, akikkel pont az elmúlt a

hónapokban hétről-hétre gyónásról, gyóntatásról beszélgetünk. Segítek nektek, olyanoknak, akik még soha nem gyóntak, olyanoknak is, akik gyóntak, de szeretnének mélyebbre evezni.

Az első alapigazság a gyónással kapcsolatban, hogy Isten szava indít bűnbánatra. Mit is jelent ez?

Nagyon sokszor, papként azt tapasztalom, hogy két ok miatt jönnek gyónni, az egyik, hogy eltelt egy év, tehát

szokásból, a másik ok, pedig hogy szabadulni akar egy ilyen büntudati kényszerszertől, egy ilyen békétlenségtől, vagyis úgy is mondhatnám, mint amikor az alkoholista azt mondja, hogy hát olyan rossz a másnaposság. Minden jó az ivásban, csak a másnaposság ne lenne. Tehát amikor valaki nem látja azt, hogy ő bűnt követett el, hanem csak annak a következménye nem tetszik neki, attól akar szabadulni. Na, ezt nevezem, hogy pszichológiai kényszer. Amikor valaki házasságot tör, akkor eljön úgy gyónni, hogy neki az a meggyőződése, hogy neki szüksége van arra a kapcsolatra, mert abban teljesedik ki, de valami belülről nagyon zavarja, és ezt a zavaró érzést szeretné most letenni.

De hát nyilván ez a pszichológiai kényszer ez kevés. Bennünket Isten szava indít bűnbánatra. Ugyanis Maga Jézus az Isten szava közöttünk. Hogyan kezdődik a Márk evangélium első fejezet 15. vers: Jézus azt mondta, betelt az idő és elközelgett az Isten országa. Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az Evangéliumban.

Tehát Isten szava indít bűnbánatra, vagyis Jézus azt mondta, hogy tarts bűnbánatot. Nem azért mert eltelt egy év, nem azért mert meg akarok szabadulni egy kellemetlen érzéstől vagy helyzettől,

hanem mert Jézus azt mondta, hogy tartsak bűnbánatot. Tehát ez az első elméleti alapigazság., hogy Isten szava indít bűnbánatra. Minden igazsághoz egy kis gyakorlat is kapcsolódik, a gyónásra való felkészüléshez a javasolom azt, hogy vegyetek elő egy papírt, ezt hosszútávon mondom nyilván nem erre a másfél óra hosszára, amíg oda juttok a ma esti gyónáshoz, szobátokban, házatokban, ahol van az a kis imasarak, vagy az a hely, ahol szoktatok imádkozni, ott legyen ez az üres papír ott. Egyelőre üres. Minden nap, amikor elsétálsz mellette, vagy megállsz ott imádkozni a kis kereszted vagy gyertyád előtt, rápillantasz erre az üres papírra. Miért? Mi a következő lépés? Hogy az Úr adjon neked Igét a gyónáshoz. Nap mint nap a Szentírással bensőséges kapcsolatba kell lennünk ahhoz, hogy a gyónásaink fejlődjenek. Telnek a napok, ott van az üres lap és egyszer csak nagyon megérinti a szívedet egy mondat. Például az a mondat, hogy a szeretetben nincs félelem. János apostol első levele.

Fölírod a lap tettejére ezt a mondatot, hogy a szeretetben nincs félelem Telnek megint a napok, odafigyelsz erre az Igére, és ez az Ige elő fogja hozni belőled a bűnöket, amiket szépen oda írogatsz alá. Vagyis egyszerűen, tömören. Nagyon sokat segítetek ezzel a papnak. És lehet úgy

kezdeni a gyónást, hogy azt mondod, hogy ez az Ige: *a szeretetben nincs félelem*, ezeket a bűnöket hozta föl bennem. Ezekre a bűnökre világított rá, és nagyon egyszerűen azt a beszámozott öt-ha bűnt elmondod mindenféle kertelés nélkül.

De itt még nincs vége, mert sok minden tartozik a jó gyónáshoz, Isten szava nem csak bűnbánatra indít, hanem Isten szava hálaadást fakaszt föl bennünk. Tehát amikor megvannak a bűnök, akkor húzol egy vonalat, és az alatta levő részt pedig kettéosztod. Az egyik oldalra most a saját gyónásomat mondom el, az egyik oldalra egy kis fölkiáltó jel, a másik oldalra egy kérdés.

A fölkiáltó jeles kis részlet oda beírod, hogy az elmúlt egy hétben, két hétben egy hónapban ezekért adok hálát, nagyon egyszerűen, az Úr tudja. A papnak nem kell azt részletesen tudnia, csak annyi, hogy hálát adok egy lelkigyakorlatért, hálát adok egy találkozásért. Ezeket is oda beírod, mert a gyónásnak része a hálaadás is.

A másik kis részbe, ahol a kérdőjel van, oda beírhatod a kérdésedet, hiszen a gyónásban szabad, lehet kérdezni is. A kérdés nagyon egyszerű legyen, három-négy szóból álljon, nem kell bonyolítani, majd a papot megvilágítja a Szentlélek.

Tehát az első alapigazság a gyónáshoz az, hogy Isten szava indít bűnbánatra. Ahhoz hogy Isten szava indítson bűnbánatra, ahhoz nap mint nap élő kapcsolatban kell lenni a Szentírással. Azt mondja szent Jeromos: aki nem ismeri a Szentírást, nem ismeri Krisztust. Hozzám már jött úgy valaki gyónni, bejött, azt mondta, hogy nem voltam néhány misén, káromkodtam, atya, ha akar oldozzon föl, ha nem, nem. Hát köpni, nyelni nem tudtam, egy pillanatra úgy megálltam, és azt mutattam neki Péter apostol leveléből, mindig ott van nálam a Biblia a gyóntatásnál és ezt javasolom nektek, is hogy mindig legyen nálatok a Biblia. És mutattam neki, hogy Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak kegyelmet ad. Dicsértessék a Jézus Krisztus.

Na, most, ha téged megérint egy Ige, például ez, Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad, és ezen elmélkedsz, akkor ez az Ige elő fogja hozni benned azt, hogy hány és hány helyzetben kevély voltál, hány és hány helyzetben nem voltál alázatos, és Isten ellenáll nekünk. A mi Istenünk nem egy laboratóriumi semleges Isten, aki mindig mindenkinek ugyanazt adja, hanem Isten ellenáll a kevélynek és, ha úgy érzed, hogy neked Isten ellenáll, akkor kevély voltál.

Na, most ugyanígy rengeteg olyan mondat van a Bibliában, amik egy az egyben alkalmasak a bűnbánatra. Például találsz egy olyan mondatot, hogy Isten nem személyválogató s ez fölhozza benned, hogy hányszor voltál személyválogató. Jó, ez az első igazság: Isten szava indít bűnbánatra.

A második alapigazság, amit tanítok a közösségemben, Máté evangéliumából, kilencedik fejezet, a béna meggyógyításáról szóló történet. Ugye hozzák a bénát, és a hitüket látva Jézus azt mondja a bénának, bizzál fiam, bűneid bocsánatot nyertek. Ez az ember még nem mondott semmit. Még nem gyónt. Még nem ismerte be a bűneit, és Jézus már azt mondja neki, hogy bizzál fiam, bűneid bocsánatot nyertek. Tehát a második alapigazság nagyon egyszerű a gyónással kapcsolatban, Isten már megbocsátotta minden bűnödöt, s ez örömhír, ez csodálatos. Isten minden bűnödöt megbocsátotta, azt is, amit majd holnap követsz el. Azt is, amit elkövethettél volna, de nem követtél el, tanuljuk teológiából, hogy nagyon sok bűnt elkövethetnénk, de Isten megelőző irtalma segít bennünket, hogy ne kövessük el, de elkövethettük volna. Azokat a bűnöket is megbocsátotta. Tehát Isten már minden bűnödöt

megbocsátotta, nem azért megyünk gyónni, hogy ott Isten megbocsássa a bűneinket, amikor Krisztus meghalt és föltámadt, akkor kiengesztelte velünk Istent. Nem Istent köllött kiengesztelni. Hiszen már az ószövetségben is több helyen is benne van az, szó szerint így, hogy Isten már megbocsátotta minden bűnünket. Úgy, mint a tékozló fiú apja. Ez a kép ugye Istenről szól. Mi van ott? A fiú még ki sem mondta a bűnbánat szavait, már az apja szalad és öleli át, már a szeretetével elhalmozza. Isten már minden bűnödöt megbocsátotta. Akkor minek megyünk gyónni? Azért, hogy ebből a hatalmas nagy bocsánatból, ebből merítsünk. Mennyit akarsz belőle meríteni, ez azon is múlik, hogy hogyan készülsz fel a gyónásra. Úgy is mondhatnám, hogy mehetsz a kamrába, mint a kisgyerek, akinek azt mondta a nagymama, hogy a kamrából hozhatsz bármit. A kisgyerek bemegy, szétnéz, látja a csokikat, mindent fölrakva, és kijön, azt mondja a nagymamának, hogy Nagymama, gyere, te markolj bele! Bemegy a nagymama, belemarkol, kijönnek, azt mondja a nagymama, de hát kis unokám miért mondtad ezt? Azért, mert a te kezded nagyobb.

Na most ugyanígy van, hogy Isten már minden bűnödöt megbocsátotta, de akarj ebből még többet kapni, akard ezt

még jobban átélni. Milyen csodálatos lehetett annak az embörnek amikor azt hallotta, bizzál fiam, bűneid bocsánatot nyertek. És erre azt mondták a többiek, akik hallották, ez káromkodik. Fájdalmas lehetett Jézusnak ez a tapasztalat. Isten már minden bűnödöt megbocsátotta. Ezért nem a pap személyétől függ, hogy milyen lesz a te gyónásod, nem attól függ, hogy a pap milyen dolgokat tud neked mondani, de higgyétek el, hogy bármelyik pap által ugyanaz történik. Ezért kérek benneteket, hogy a ma esti gyónásnál, ahogy Isten nem személyválogató, ti se legyetek személyválogatók. Okozzatok örömet a papoknak azzal, hogy személyválogatás nélkül, szeretettel fordultok feléjük, és nem egy papot vártok, akinél gyónhattok, hanem magát Jézus várjátok, úgy ahogyan ez a béna Jézushoz ment, Jézushoz vitték. Bizzál fiam bűneid bocsánatot nyertek. Tehát a második alapigazság ez volt: Isten már minden bűnödöt megbocsátotta, és ez ebből következő gyakorlati dolog annyi, hogy személyválogatás nélkül menj a paphoz gyónni.

A harmadik alapigazság úgy hangzik: az ördög mindenkit a saját szintjén kísért meg. Nyilván egy kisgyerök, amikor a boltban cirkuszol azért, hogy megkapja a karamellás csokit, nem számít

neki semmi, nem számít az, hogy mindenki őket nézi, ugye az ő kicsi szintjén az a karamellás csoki az a világmindenség. Na, most lehet, hogy valaki már egy harminc éves komoly üzletember és azért hajt, hogy ő megkapja a 7-es BMV-jét. És nem számít neki, hogy hány emberen gázol keresztül, de neki kell a 7-es BMV. Isten látja, hogy mi milyen szinten vagyunk, és ott akar rajtunk segíteni, amilyen szinten vagyunk, de ez az ördög harcterétől is igaz, hogy az ördög viszont mindenkit a saját szintjén kísért meg.

Erre egy példa a Bibliából, de hát itt Sámuel első könyve 17. fejezet, amikor fiatal volt, lelkes volt, ott állt előtte Góliát, úgy is mondhatnám, hogy könnyű szerrel legyőzte Góliátot. De Góliát mögött is ugyanaz az ördög munkálkodott, aki Betszabé mögött munkálkodott, csak Betszabé kicsit formásabb volt. Na most ugye Góliátot hogyan győzte le? Nagyon ajánlom nektek, főleg azoknak, akik a paráznság démonával küzdenek, vagy egyáltalán nem is küzdenek, hanem ebben a bűnben vannak, nagyon ajánlom ezt, amit Góliátnak odavág Dávid: te karddal, dárdával és pajzzsal jössz ellenem, én pedig a seregek Urának Izrael hadainak Istene nevével megyek ellened, amelyeket te gyalázzal illetél a mai napon. Tehát a gonosz lélek célja a bűnnel nem az, hogy

téged egy picit elbuktasson, hanem, hogy Isten nevét gyalázzal illesse, és téged pedig meggyilkoljon. A gonosz lélek az nem egy csintalan óvodás, aki elbuktat, hanem egy gyilkos. Na de mit mond Dávid? Azt mondja, hogy az Úr pedig kezembe fog adni téged. Figyeld ezt a határozottságot! Ilyen határozott indulattal szálljunk szembe a bűnnel, az Úr pedig a kezembe fog adni téged, megöllek, leveszem rólad a fejedet, és még ma az ég madarainak és a mező vadjainak adom a filiszteusok táborának hulláit. Hadd tudja meg az egész föld, hogy van Izraelnek Istene! Tudja meg ez az egész gyülekezet, hogy nem kell kard és dárda az Úrnak a győzelemhez, mert Ő a harc ura, és Ő a kezünkbe is fog adni titeket. Micsoda határozottság. Vegyünk észre egy apróságot, Dávidnak a kezében nincs kard, és azt mondja az előtte álló 280 centi magas embörnek, hogy le fogom vágni a fejedet. Vagyis Dávid annyira bízott Istenben, annyira bízott, hogy már maga előtt látta, hogy a kicsi kavicsal eltalálja Góliát homlokát, eszméletét veszti, még nem halt meg, odamegy és Góliátnak a saját kardjával vágja le a fejét. Ilyen erős határozottság van Dávidban – ekkor még. Igen ám, de az ördög mindenkit a saját szintjén kísért meg, ez a harmadik alapigazságunk, eltelt egy pár évtized,

Sámuel második könyve 11. fejezet. Dávid elkényelmesedik, egy jót ebédel, és fönt alszik a tetőn. Hát most mi nem tudnánk aludni. Sétálgat a tetőn és éppen meglát egy asszonyt, aki fürdik. Az asszony igen szép volt. az ördög alakot váltott, nyilván nem az asszony volt maga az ördög, de rajta keresztül az ördög támadott. Az ördög mindenkit a saját szintjén kísért meg. Dávidot itt most nem Góliát képében kísértette meg, hanem Betszabé képében. Téged milyen szinten kísért meg az ördög. Mi a te szinted, ahol téged megkísért, és amire te azt mondod, hogy de hát ez olyan szép, ez olyan jó. Mi a következménye ennek a bűnnek: hazugság, gyilkosság, háború, népiirtás.

Tehát abban a bűnben, hogy ő délután aludt, hogy ő evett egy jót, hogy ő csak úgy megnézett egy szép nőt, hát csak úgy rákattintottam arra, ami ott úgy világított, amikor kapcsolgattam a TV csatornákat, éppön megláttam.

Na, most a pici bűnben is benne van a legnagyobb bűn gyökérként, magként. Az ördög mindenkit a saját szintjén kísért meg. Kedves Testvérem!

Ezután bátorítalak benneteket, hogy higgyétek, hogy Jézus vár benneteket minden pap személyében, Jézus az, aki indítsa benneteket bűnbánatra. Ő az, aki már minden bűnötöket megbocsátotta, és

Jézus az, aki azon a szinten segít neked,
amelyik szinten az ördög megkísért téged.

Dicsérettessék a Jézus Krisztus.

Este Treer Mária és Déri Barnabás tanúságtételét hallhattuk a gyónásról. A gyónás mindenkinek legbensőbb magánügye, ezért is volt különösen megrendítő Mária és Barna ezzel kapcsolatos gondolatait hallgatni.

A tanúságtételek után az Oltáriszentség előtt imádkoztunk nemzetünkért, kértünk bocsánatot nemzetünk bűneiért, és bocsátottuk meg az ellenünk elkövetetteket.

Majd, az után, hogy Feri kivitte az Oltáriszentséget, még többen ott maradtunk

a sötét teremben az állvány körül imádkozni. Senkinek sem volt kedve elmenni, fantasztikus egységet éltünk meg.

Közben az első emeleten az atyák késő estig gyóntattak

Szabadidő programok

A reggeli dicsőítés, az előadások, a szentmise és a fakultációk között bőven volt kívánság szerint szabadon eltölthető idő. Otlétünk egész idejét sokban befolyásolta a rekkenő hőség.

Ez elsősorban a gyerekek programjaira volt hatással, nemigen lehetett őket a szabadba vinni, főleg a zárt téri foglalkozásokban vettek részt.

Voltak, az AVE résztvevők közül, akik Bea vezetésével kikocsiztak a Deseda tó partjára egy kiadós beszélgetésre, ami annyira jól sikerül, hogy másnap újra kimentek, és még visszatértük után is lelkesen beszélgettek élményeikről.

A kert árnyékos részén spontán közbenjáró csoportok alakultak.

Vitathatatlan, hogy délutánonként a legnépszerűbb az „uszodafakultáció” volt. A nagy melegben nem csak a gyerekek, a szüleik is kellemes enyhülést találtak a hűs medencében

A viszonylag csendes oldalfolyosó végén rendezték be a szervezők a kápolnát, ahová az uszoda visszhangos zaja, az állandó gyerekzsibongás elől a Krisztus békéjére, csendjére vágyók visszahúzódhattak.

Többen a városnézést, múzeumlátogatást, vagy az ismert és népszerű cukrászdák egyikét választották.

A kollégium kertjében néhányan nagyszerű lehetőséget találtak, hogy kísérőjükkel beszélgessenek.

Voltak, akik kihasználták a lehetőséget, „elkaptak” valakit és közbenjáró imát kértek.

De nem mindenki kereste a csendet. Az énekesek, és a hangszeres zenészek délutánonként fittyet hányva a fullasztó melegnek összegyűltek gyakorolni. Szorgalmas munkájuknak nem is maradt el az eredménye.

Az énekes-zenész csapat most is kitűnőre vizsgázott.

Köszönjük mindnyájuknak !

SZOMBAT

E napon Daxner Vera és Bicskei Pista

voltak a házigazdák, akik a kerekasztal beszélgetést konferálták be.

Én készültem, a többiek nem tudtak készülni, mert nem árultam el nekik, hogy miről is kell. Ezzel vezette be Bea a kerekasztal beszélgetést, majd sorban bemutatta a résztvevőket

A kereszténységről, magyarságról, családról Maggie, Laci, Dénes, Dóri és Jóska mondták el spontán, tényleg készületlenül tanúságtevő válaszaikat, hogyan éljük meg ezeket a mindennapokban. Két kérdés – két válasz.

Elsőnek Lacit, a sebészorvost kérdezte, egy olyan témában, amivel sokat borzolja a sajtó a társadalmat: hogy miért marad

ittthon, bárhova mehetne sokkal több pénzért?

Azért mert számomra nagyon fontos, hogy itt éljek ebben az országban, ezen a nyelven beszéljek, ez a hazám, ide kötnek a gyökereim, és kétségtelen hogy máshol sokkal többet lehetne keresni, de számomra nem az a legfontosabb.

Még éhen nem haltunk és ugyanakkor az, hogy magyar nyelven itt a

hazámban tudom szolgálni az Egyházat, ebben a Közösségben létezni, és magyar nyelven beszélni a betegekkel és segíteni nekik, számomra ez sokkal többet jelent, mint külföldön vad idegenek között éljek, akár tartósan, vagy számomra teljesen elképzelhetetlen, hogy végleg.

Bea másik kérdése:

Látják- e rajtunk a munkahelyünkön, ti ahol dolgoztok, kell, hogy észrevegyék? Elvileg senkiről nem kellene tudni, hogy melyik valláshoz, felekezethez tartozik, hívő-e egyáltalán, vagy sem? De a gyakorlatban rólatok tudják a környezetetekben, és miért tudják, honnan tudják.

Jóska válasza:

Tudhatják. Tudhatják, mert nem szégyelljük. Tudhatják, mert ha szükséges, akkor ki is merjük mondani. Azt hiszem, hogy elég sokáig sulykolták belénk azt, hogy ezt nem illik közhírré tenni, nem illik róla beszélni, magánügy, meg satöbbi, és ezt túlságosan sokan el is hitték.

Olyanok is, akik alkalmasint komolyan keresztények, tehát nem egyszerűen rajtuk van a keresztvíz, meg el szoktak menni minden másnap szentmisére, úgy értem, hogy karácsony, meg húsvét másnapján, hanem gyakorlók és mégis úgy gondolják, hogy ez magánügy.

Sajnos ez egy nagyon rossz lelkület. Azok akik, mondjuk ilyen mindenre elszántak, mint mi vagyunk, akik úgy érezzük, hogy nem egyszerűen lehetőség, hanem kötelesség a hitünket megosztani másokkal, nekünk ez egy föloldhatatlan

dilemma, hogy miért gondolják sokan, többé-kevésbé jó keresztények, hogy ezt magukban kell tartani. Miközben mi úgy gondoljuk, hogy ezt világgá kell kiabálni a háztetőkről, ahogy a Szentírásban olvassuk, és egyszerűen nem igazán keresztény az, aki nem tudja, vagy nem akarja a hitét másokkal megosztani.

Nos, ez a mindennapi életben úgy valósulhat meg, hogy a munkatársainkkal, akikről úgy kb. 80-90 százalékban tudhatjuk, hogy nem keresztények, de legalábbis nem gyakorlók, nem hívők, úgy nyilvánulunk meg, hogy mi viszont azok vagyunk!

Úgy nyilvánulhatunk meg, hogy mi viszont tartjuk magunkat bizonyos dolgokhoz, amikhez a körülöttünk lévő világ nemigen. Úgy nyilvánulunk meg, hogy számunkra nem dicsőség megcsalni a feleségünket, vagy minél több skalpot gyűjteni, és nem dicsőség etikátlan dolgokat elkövetni. Nem csinálom úgy mintha ilyet soha nem tettünk volna, és azt hiszem, hogy ha valaki tanúságtevő keresztény akar lenni, akkor az jó, ha tudja, hogy leginkább a bűnösségünkkel meg a hibáinkkal illik dicsekedni, hiszen akkor a másik is elhiszi, hogy ő is megszabadulhat, hogy ha mi is megszabadultunk.

De szerét lehet ejteni annak, hogy a mindennapos kommunikációban előbb-utóbb teljesen nyilvánvalóvá váljon, hogy én ki vagyok, honnan jövök, és mit képviselek. Ha ezt a hétköznapi beszélgetésben időnként el is tudod mondani a másiknak, akkor kezdődik valami olyasmi, amiről mi azt mondjuk, meg azt reméljük, hogy ilyen az életünk, hogy tanúságtevő élet. A kereszténynek tanúságtevőnek kell lenni. Ezt meg lehet csinálni munkahelyen is, meg lehet csinálni nem hívő közegben is. Természetesen ennek a nyelvezetét külön kell megtanulni. Gondolom, még a kérdéseid között szerepel is, ez a katolikus, meg pláne karizmatikus szleng, amit mi használunk: dicsőség az Úrnak, hallelúúja, áámen.

Tehát nem ez az első szókincs, amit a nem hívő testvéreinkkel meg kell osztani. Nyilván ez tanulható meg tanulandó is, hogy hogyan próbáljuk megosztani a hitünket, de kétségtelen tény, hogy van mód arra, és lehetőség arra, hogy az ember a leghidegebb, vagy elutasító közegben is tudjon keresztényként megnyilvánulni. Az én saját tapasztalatom az, hogy ezért engem soha semmiféle hátrány nem ért, inkább tisztelet, és a visszajelzésekből aztán jött a kíváncsiság, ahol egyáltalán utána el lehet kezdeni a tanúságtétellel.

Délután öt fakultáció volt:

Dr. Heintz Tamás: Magyar gyökereinkkel és kultúránkkal kapcsolatos téveszmék.

Szkladányi házaspár: Szolgálat a szegények körében. A nagyvárosi cigányság körében végzett misszió.

Dr. Csurgai Árpád: Itthon vagy külföldön. Hogy éljek, hol dolgozzak magyarként a nagyvilágban?

Herbert Dóri: A magyar fogyasztó, és Süveges Gergő külön a fiataloknak: Különböző hivatásaink konfliktusai.

Heintz Tamás előadásához szórólapján a Püspöki Konferencia körleveléből vett gondolatokat adta közre. Ez volt a bevezető, irányadó!

„A kommunista évtizedek alatt próbáltak mindent elfelejteni, ami magyar és keresztény azonosságunkat erősítette. Kisebrendűségi érzést tápláltak belénk, azt sulykolták, hogy utolsó csatlósok vagyunk, nacionalisták és sovíniszták. Ehhez újabban a kirekesztő és a rasszista jelzőt is h kultúránkban is megtestesült, azt nemesítette és megszentelte. Ezeréves magyar kultúránk a keresztény hit nélkül nem érhető. Ezt az öntudatra ébredést mi is nagyon fontos keresztény és magyar feladatnak tekintjük.”ozzá teszik. Mindezeket a szeretettel ellenkező magatartásokat határozottan elutasítjuk. Szükséges és jogot, hogy helyes öntudatra ébredjünk, keressük, újra tudatosítsuk igazi értékeinket, magyar örökségünket kulturális,

történelmi és tudományos területen egyaránt. Ennek része az is, hogy megerősödjünk keresztény öntudatunkban, hiszen a krisztusi kinyilatkoztatás magyar

De idézzünk saját megfogalmazását teljes tartalmában:

Nemeskürty tanár úrtól találtam egy 2003-as cikket, az Új Emberben jelent meg és pogányos hitvallások címet viseli az írás, amelynek néhány gondolatát ismételten, a precizitás érdekében idézek:

„A magyar költők válságos vagy annak hitt esztendőiben, amikor a régi dicsőség az éji homályban késlekedett, szívesen ábrándoztak olvasóikkal együtt a honfoglalás előtti magyarság puszta életéről, amikor a nyugati civilizáció szerintük még nem rontotta meg az ősi erkölcsöt. Gondolatjáték volt ez csupán, a szebbnek képzelt régmúlt ábrándos tarkaságába szőtt vigasztalása a jelen nyomorúságában. A XX. század elejétől kezdve azonban - nem kis mértékben a Wagner zeneköltészete által széles körben népszerűsített vagy inkább népszerűsödött német ősmundakör hatására is -

eszmerendszerré kezdett sűrűsödni egyfajta vigasz-mitológia az öklüket rázó csárdai búsmagyarokban. A Trianon kiváltotta jogos elkeseredés a megcsonkított és elszegényedett magyarság bölcselkedésre mindig hajlamos rétegeiben gyógyírt vélt találni az ezer évvel ezelőtt megismert, sőt, mint mondogatták, ránk kényszerített krisztusi hit okozta elkorcsosulás betegségére.” –

Írja Nemeskürty - és rögtön idéz is két példát, az egyik József Attilától

származik, Pogányos hitvallás magyarul című versben olvasható ez **Hol vagy erős pogány sereg, Hős Vata, bálványos berek ?** 1922-ben.

Majd pedig egy másik példa **Szabó Dezsőtől** való, aki valóban a Trianon utáni Magyarországnak nagy erejű nyelv-művésze volt és ő ezt írja:

"A magyarságnak, mint fajnak nagy történelmi szimbóluma nem a germán asszony férjének, Szent Istvánnak a jobbja: tragikus, örökké vérző szimbóluma a négyfelé hasított Koppány" - szintén 1922-ből. (Panasz).

Azt sem szabad kihagynunk a történelmi fölépítésből, hogy ekkor, ez idő tájt kezdenek a nemzeti szocialista eszmék terjedni, amelyben az ősgermán hit alapvető szerepet visz, tehát egy kereszténység előtti kultusz terjedését látjuk, ahol ideológiai alapot adnak a fajelméletnek és a példakép rendszernek.

Mindez persze itt történik a kereszténynek mondott Európa közepén, tudjuk jól, hogy a hamarosan kitörő második világháború előtt.

Ezért sem véletlen, hogy **XI. Pius pápa** már 1937-ben adja ki *Égő aggodalommal* című enciklikáját, ahol keményen fölemeli a szavát az újpogányság ellen.

Szószertint erről van szó!

A pogány hiedelmek, erkölcsök és szokások újkori változatait gyakorlók kereszténynek hazudják magukat. Az ilyen

nem számíthat az istenhívők közé. Csak felületes szellemek eshetnek abba a tévedésbe, hogy nemzeti istenről, nemzeti vallásról beszéljenek. Megpróbálják a barbár mítoszokat a vallással összeegyeztetni, de mindez álkeresztény jellegű törekvés. Ha már nem akar keresztény lenni az ilyen, legalább arról mondana le, hogy hitetlenségének szókincsét keresztény fogalmakkal gazdagítsa. - Írja a Pápa 1937-ben.

Tudjuk jól, hogy a hatalom nem vette komolyan a pápai intelmeket és a következményeket is ismerjük mind Európa, mind Magyarország XX. századi történetére vonatkozóan.

A mai viszonyinkról a következőket írja **Nemeskürty**:

Kárt az okoz, hogy a rég múltba veszett ősvallást emlegető körök, csoportok, a minden nemzet történelmében mindig jelen lévő békétlenek, a bennünket 1945-ben leigázott szovjethatalom fél évszázados erőszakos keresztényellenessége, sőt üldözése következtében megtépázott, megritkított keresztény erkölcsünket, hitünket, Istenbe vetett bizalmunkat

rontják tovább, immár nem marxista, hanem "ősmagyar" jelszavakkal.

Most, hogy már a nagy hűhóval alakuló Európai Unió is megtagadja ezeréves vagy még régebbi keresztény mivoltát, nem kell-e gyanakvással figyelniük ezeket a handabandázó csoportosulásokat? Nem furcsa-e, hogy az "őskommunizmus" egy változatát terjesztik ismét, szűrrel-fokossal, divatos énekekkel-muzsikával álcázva szándékukat? Tételes vallást sohasem fognak tudni terjeszteni, zűrzavart azonban annál sikeresebben - ha nem vigyázunk. – írja Nemeskürty.

Mindebből igyekeztem egy összefoglalást szerkeszteni valóban azzal az igénnyel, hogy most már egybe, magát az újpogányságot, mint egyáltalán vallásra alkalmas eszmerendszert hogyan láttam az alapján, amit olvastam erről.

Nemzetünket, mely ezer éven át keresztény identitásának megőrzésével fenntartotta államiságát, az utóbbi évszázad során számos súlyos csapás érte. Trianon csonkítása, majd a II. világháborúban játszott szerepünk a nemzeti szocialista mozgalom, majd a kommunista évtizedek keresztényellenes testi-lelki terrorja, a rendszerváltásnak nevezett kijózanodás, amelyben megint ráébredtünk, hogy

magunkra maradtunk, végül annak felismerése, hogy Európa is pogány lett, végzetes sebet ejtett Magyarország szívéen, a magyarok lelkében.

Ez a sebzett kollektív psziché gyógyulásért esedezik, ha nem is tudja miben is rejlik ez, hogyan fogjon hozzá, hogy ismét egészséges legyen. Ez a megnövekedett, de nem tudatosult szellemi kereslet kedvez az újpogányságnak és new-age-nek is, annak robbanásszerű elterjedéséhez.

A kisegyházak, a szekták gombamód szaporodnak, sokan közülük a keresztény egyházak tanításait használják fel. Megjelenik a vallási szinkretizmus, mely egymáshoz némileg hasonló, de alapjaiban akár teljesen eltérő nézeteket gyúr össze, így a keresztény hit, a magyar őstörténettel, táltosokkal, sámánizmussal, keleti vallások misztikus elemeivel, reinkarnációval, természetgyógyászattal keveredik.

Megjelent a brikolázs, a testreszabott vallásosság, mely nem más, mint egy „transzcendensnek látszó bevásárlóközpont: azt teszel a kosaradba a vallásokból, amihez éppen kedved van. Csak végig kell gurulni a kínálat polcai között, s az kerül a kosárba, ami tetszik: egy kis ezotéria, csipetnyi Buddhával,

magyar táltos szívcsakrával, természetgyógyászattal fűszerezett sámánizmussal, végül – a biztonság kedvéért - egy kis nem túl megerőltető kereszténység.”

Igen, ez a mai kínálat elkápráztató, de tényleg, szó szerint is, mert ez a nihil útja. Itt aztán valóban már senki nem tudja, hogy hol lakik a Jóisten. De talán éppen ez a cél, vagy csak jó szándékú sarlatánság, mert mindkettő veszélyes.

Nem célszerű az nekünk, akik keresztények vagyunk, hogy kíváncsiságból végigkóstoljuk a kínálatot, mert mi van akkor, ha mérges gombát kóstolgatunk. Kíváncsiság vagy tudatlanság még senkit nem mentett meg egy gyilkos galóca mérgezésétől, csak megölt, alkalmasint szükség van a lelki gyomormosásra, és azt hiszem, hogy a mai tisztázások is ezt a célt szolgálhatják esetleg.

Áttérünk az újpogányság definícióira, amit számos okos ember itt a világban és Magyarországon is elkövetett az elmúlt évtizedek alatt, és azt hiszem, hogy erre azért van szükség, mert amikor a magyar újpogányság néhány jeles képviselőjét és áramlatát beszéljük, ott valamennyire megtaláljuk ugyanazokat a

közös ismérveket, mert ez lényeges, hogy bármikor fel tudjuk ismerni, amikor járunk-kelünk a világban.

Mit jelent az újpogányság?

A **The Columbia Encyclopedia**-ban egy olyan szócikket találunk, hogy az újpogányság egy politeista vallási mozgalom amelynek követő kiscsoportokba tömörülve gyakorolják hitüket, ami kereszténység előtti, többnyire egyiptomi, görög, viking és kelta tradíciókon alapszik.

A **Hutchinson Encyclopedia** azt mondja, hogy a pogány gyakorlatok iránti érdeklődés felvirágzása a XIX. századhoz köthető, és az újpogányságot egy olyan anti-urbánus jelenségként definiálja, mely gyakran meríti inspirációját a kereszténység, illetve a modern ipari társadalmak iránti ellenszenvéből.

Christopher McIntosh a modern újpogányság gyökereit a 18. század végére és a 19. század elejére teszi, amikor is a romantikus lelkületű költők és írók a természet dicsőítésének és az antik és az antik pogány istenek magasztalásának új formáját fedezték fel.

Van még két meghatározásunk, mind a kettő érdekes és előbbre vivő:

Az egyik **Margot Adler**, aki maga is egy ismert újpogány író, azt állítja, hogy az *„újpogányság egy olyan világnézet, amely hangsúlyozza a természet tiszteletét és az istenivel –nem Istennel- való személyes kapcsolatot. Habár a pogányok hajlamosak az individualizmusra és a dogmatikus gondolkodás ellen vannak, mégis általánosan elfogadott nézet az, hogy az isteni minden dologban benne lakozik. Nagy tisztelettel fordulnak a Föld felé, és a természettel harmóniában igyekeznek élni, ezen kívül nagy hangsúlyt fektetnek a személyes felelősségre, és arra ösztönzik az embereket, hogy bízzanak saját képességeikben és belső erejükben, hogy helyes életet tudjanak élni”*.

Nagyon fontos, és alapmondat a következő, ami nagyon sok mindent megmagyaráz: *„Minden különleges előírás és parancsolat nélkül az egyénnek törekednie kell a jóra és tartózkodnia attól, hogy másnak a kárára legyen.”* Ugye ez a vak vezet világtalant. Mert még egyszer: minden különleges előírás, és parancsolat nélkül. Bennünk van a jóra való hajlam, ezek szerint, az egyénnek törekedni kell a jóra és tartózkodni attól, hogy másnak a kárára legyen.

„Gyakorlatban, a pogányok többsége erőszakellenes, progresszív gondolkodású közösségi ember.”

Bár, ha így lenne.

Egy magyar tanulmány, **Kiss-Halas Judit** írja, az újpogányságnak az alapismérvét szedi össze és azt mondja, hogy pl.:

1. a kereszténység előtti európai hitrendszerek (druida vallás, illetve germán népek kultuszai), mint ugye gyökér,

2. a kereszténység előtti nem európai eredetű kultuszok (pl. Mithrasz vagy Ízisz kultusza),

3. az Európán kívüli népek, törzsi társadalmak (pl. szibériai sámánhitű népek, afrikai és latin-amerikai népek) vallásainak, hiedelemrendszereinek tudatos és sajátosan értelmezett újraélesztése, amit megkísérel az újpogányság.

Elismeri, hogy szinte áttekinthetetlenül heterogén vallási rendszerré nőtte ki magát az újpogányság, de mégis van néhány alapvető sajátosság, amely valamennyi irányzatra jellemző. Első helyen a remitologizálás folyamata, előbb láttuk, hogy honnan merít, ugye a magyar sámánizmus nem is szerepel. A másik fontos alapelve pedig a környezettudatos gondolkodás és életmód, amely a természetet megtestesítő istennő vallásos

tiszteletében ölt kultikus formát. Ez az, amikor a természetet azért védjük, óvjuk, mert istenként tiszteljük.

Megpróbáltam a következő pontban egy újpogánynak a szellemiségét magamévá tenni, hogy ha én most újpogány lennék, mit tartanék fontosnak.

Általános etikai alapelveket, pl tégy, amit akarsz, csak másnak ne árts, elvét elfogadom. Mások szigorúbb erkölcsi álláspontot képviselnek az **Ásátrú** csoportjához tartozó kilenc nemes erényt, mint a bátorság, becsületesség, igazságosság, vendégszeretet, ez néhány a kilenc közül, ezt hangsúlyozzák.

Alapelvem a földanya tisztelete, a természeti környezet megóvása. A környezetvédelem harcos szószólója vagyok, és greenpeace aktivista is, mert nagyon sok van köztünk belőlük. A nemek egyenjogúságát tisztelem, férfi és nő, mint isten és istennő szerepel, nem azért mert nem vagyok liberális és elfogadnám a homoszexualitást, de azért, mert az egyensúly az istenség, istennő- istenség egyensúlya amiatt, a férfi-nő egyensúlyt tartom,

Vannak ugyan olyan követői is bizonyos újpogány vallásoknak, ahol kifejezetten csak nők, vagy csak férfiak vannak a koveneknek nevezett közösségeikben, de jellemzőként elmondható még, hogy több irányzat hangsúlyozza történelmének folytonosságát, elterjedt a politeista, vagy duotesita hitrendszer, az előbb erről már beszéltem, tehát számos istenségben hisznek, vagy tiszteletük egy istenpár, isten és istennő köré csoportosul. Magyar ilyen újpogány vallást találunk hamarosan.

Alapvetően a pre-keresztény múlt hagyományaiból építkező közösségekről beszélhetünk, amely közösségekben, sok esetben a vallási identitás kérdése szoros korrelációt mutat a nemzeti azonosságtudat hitbéli kinyilvánításának szándékával is.

Tehát, ha már itt vagyok, mint újpogány, akkor nézzünk körül Magyarországon és keressünk néhány olyan felekezetet, szektát, kisegyházat, ahova minket szívesen befogadnak. Itt a toborzóban hallhattuk, ha jól emlékszem az István a királynak egy-egy taktusát, és szóba kerül nyilvánvalóan rögtön, ha ezt nyilván nincs itt a teremben a piciken kívül, aki ezt nem látta, hallotta, vagy nem ismerné kellően az István a királynak legalábbis a meséjét, zenéjét. Akkor

nagyjából azt is megmutatja, hogy milyen irányba, milyen lelkeség felé megyünk.

Emlékezzünk vissza, főleg idősebbek, hogy ezt a nyolcvanas években, amikor először a Királydombon hallani lehetett, micsoda nemzeti erő, -amit évtizedek alatt nem hallottunk egyszer sem,- fogalmazódott meg sokunk lelkében, és erre a lelki indíttatásra aztán lehetett szép számmal vallásokat alapítani. Most róluk lesz szó.

Nem tudjuk, hogy hány kisegyház, vallási közösség hitvallásában jelennek meg a neopogány szinkretizmushoz,

ősmagyarkodó elemei. Rejtőzködnek ezek a vallás képviselők, legalábbis a tagok. Az

1 %-os adófelajánlásból: nincs olyan kisegyház, amely 500-nál több felajánlással rendelkezne, ezeken túl tudjuk, hogy több ezer tagja van több ilyen egyháznak, és amikor a médiában megjelenik egy-egy ilyen közéleti szereplő mondjuk egy ilyen celeb, akkor hát igen ezt már hallottam már, aranyosak, kedvesek, de én nem, á soha nem. Tehát mondjam azt, hogy rejtőzködnek és tagadják az aktív részvételüket ebben a feladatban.

Az első két ilyen egyház, amit egy csoportban beszéljünk meg, az az *Ősmagyar egyház*, **ŐE**-nek rövidítik, a másik pedig a Magyar Vallás Közössége, az **MVK**. Az előbbit még a II világháború előtt alapították, és a szovjet megszállás alatt ők mindenféle nyugat európai emigrációban pengették-tengették az életüket, a Magyar Vallás Közösséget pedig 1992-ben jegyezték be. Érdekeség, hogy mind a két vallásban a megjelenők rendszerint római katolikusok, reformátusok, gyakorolják is a hitüket, érdekes módon. Egy dolog van, egy baj van, a szépsége az, hogy a magyarság történetének ápolása őstörténet kutatás, ez bent van, mint a vallásgyakorlás része, egy hoppá van itt azért, hittételszerűen vallják ugyanis a magyar nép sumér eredetét, még ez is rendben van, de Jézus magyar vérvonala az már kicsit necces!

Jön még három más vallás, meg lehet jegyezni, akinek van ilyen fájdalma, hogy nemrégén járt egyetemre, az ete, az esze és az öte. Ez a három.

Az **ETE** az *Ezoterikus Tanok Egyháza*, ahol **Bodor Ernő**, az alapító, kijelenti, hogy a katolikusok, a reformátusok, az evangélikusok azt hiszik, hogy kisajátíthatják Jézust, akkor nagyon tévednek. Nem úgy van az, Isten mindenkié, mondják ők, ugyanakkor, miután Jézust elfogadják, egyébként **APU**-nak nevezik, de a Bibliát nem tekintik hiteles alapnak a megismeréshez. Érdekes! Akkor hogyan ismerik meg Jézust? Hisznek a lélekvándorlásban, ennél fogva legközelebbi rokonuknak a krisnásokat tartják, azt mondják, hogy mintegy ötezren vannak, zártan élnek, tehát ebbe a közösségbe nehéz bepillantani és bekerülni. Bevállalják, mint mondja Bodor, az alapító a magyarságot ősmagyrostul, Nagyboldogasszonyostul –köszönjük!- ezzel utal arra, hogy Nagyboldogasszony miatt került be náluk a sumérnyelv-kutatás és az ék- és rovásírás is.

A másik ilyen egyház az **ESZE**, az *Egyetemes Szeretet Egyháza*, Kismaros felett van egy 30 hektáros pusztaság, ahol van egy ember, akinek van esze, **Gyurcsok József**, aki egyházat alapított, és egészen

sokáig, amíg a Legfőbb Ügyészség azt nem mondta, hogy álljal már le, addig ezt azért csinálta gyakorlatilag, mert így adómentesen tudta táv gyógyítani és nyilván megfelelő anyagiak átadására rávenni a híveit. Egyébként érdekes, földből-sárból jurta, ló koponyák, minden meg van, ami kell, hogy az ember tényleg úgy érezze magát, hogy ott van, de ha van esze, akkor gyorsan távozik az eszéből.

A harmadik ilyen, nagyon érdekes alapítás, én itt voltam már Kaposváron. Egyszer Kaposfüredre, az egyik családba megérkezett az ottani alapító, név szerint **Kovács András**, aki nem sokkal korábban jött rá, hogy ő táltos, akkor próbált engem is „táltani”, érdekes volt ez. Kovács Andrásék azért érdekesek, mert a legtöbb borsot ők törik a Katolikus Egyház orra alá, ahogy figyeltem a helyzetet, mert ő az a táltos vallás, ő vette észre, hogy neki táltos képességei vannak. Persze szeretnének keresztények maradni, itt jön be ez a bizonyos csakra, szívcsakra, a föld csakrája, dobogókő, Pilis. Pilisben remetéskedő pálos atyák és az ő összefüggésük, amiket nem ők szerettek volna, hogy összefüggésbe hozzák, hanem éppen a Kovácsék tették magukat, „még hitelesebbé”, vagy próbálták, hogy nem csak a táltos, hanem a táltosságból fakadó pálos és keresztény rendszert egynek

gondolják, és ez egy nagyon jó kezdeményezés de facto, de hát nem jött be. Most, jön az, amiről eddig beszéltünk, ha valaki a Pilisbe hív bennünket egy napéj egyenlőségre, és fehér ruhát ölt, és aztán nem tudjuk, hogy hol a Jóisten.

Itt is a pénz kőkeményen benne van a rendszerben, mert mindazon tanítások, amiket egy táltos tud, az *Energia Klinika Kft.* működtetésében létezik, amely megtanít minket távgyógyítani, esőfelhőt oszlatni, most inkább olyan táltos kéne, aki esőt hozna, és más mágikus tanokat is tanítanak, de tanítja Kovács, hogy ez abszolút odébb van az egyháztól. Van egy egyház, és van egy Kft.

Erre milyen válaszokat adott a Katolikus Egyház? Lassan harminc éve volt az István a király bemutatója, mint ugye lehetséges és elindítható magyar gondolkodásnak teret adó valami irodalmi mű vagy művészeti alkotás, és ezek után pedig itt vagyunk 2011-ben nyakunkon ezekkel a vallásokkal, melyeket ezek után egyértelmű, hogy komolyan kell vennünk. Mind eközben hol van a Katolikus Egyház, és amit itt kiosztottunk papírt, azon direkt nincs rajta a dátum a Magyar Püspöki Karnak a 2009 őszén, szeptemberi körlevele olvasható, amit én nyilvánvaló nem fogok itt fölolvadni. Nagyon jó viszont

arra, hogy tudjunk beszélgetni, mert itt azért már a Püspöki Konferencia levele nem csak az újpogányságra, hanem mindazon tényezőkre, amelyek ma egy keresztény családot, egy kereszténylelkiséggel gondolkozó embert, vagy egy kereső embert is támadhatnak, erre igyekszik választ adni, gondolok itt a liberalizmusra, és egyéb fenyegető helyzetekre.

Viszont 2009-ig mik történtek, arra még egy rövid összefoglalást elmondanék. Tehát kétségtelen, hogy a Katolikus Egyházban, amikor ezt észrevették, hogy itt baj van, akkor próbált föllépni, először **Pápai Lajos püspök úr** volt az, aki 2003-ban beszélt egy győri KÉSZ rendezvényen, hogy fölvetette a fejét ez az újpogány gondolat. Azt is mondja, hogy mindenkinek joga van a pogány tanításokat követni, de ki kell jelenteni, hogy nyílt keresztényellenes támadás sorozattal állunk szemben.

A püspök arra figyelmeztetett, hogy a sok tudománytalan írás megzavarhatja azokat, akiknek nincsenek értelmiségi szintű ismereteik a hitről. Negatív példaként **Szörényi Leventét** említette, aki a kereszténység helyett a pogány, ősi valláshoz való visszatérésre buzdít. Szörényi, és a hozzá hasonlók úgy tartják,

hogy a pilis szakrális hely, az ősök szellemeinek kiemelt gyülekezőhelye, Dobogókőnek pedig egyenesen a föld szívcsakrája található. Mivel a legenda szerint az egyetlen magyar alapítású férfi szerzetesrendet, a Pálos rendet is Pilisben élők hozták létre, a szívcsakrás hívek sajátos kapcsolatot vélnek felfedezni a pálos lelkiség és a magyar ősvallás között.

Ezért lehetett csalogás, amikor a pálos tartományfőnök, **Bátor Botond** is megszólalt, bírálva az újpogány kultuszt, emlékeztetve arra, hogy a pálosok életében az első helyen mindig is Jézus Krisztus állt. A tartományfőnök a Katolikus Egyház félhivatalos lapjában az Új Emberben leírja, hogy büszke a kereszténység előtti magyar legendárium alakjaira, ugyanakkor állapítja meg: baj lenne, ha lemondanánk egy ezeréves küzdelem gyümölcseiről, sőt károsnak és semmisnek tartva őket visszatérnénk egy olyan világba, amelyről csak homályos fogalmaink vannak, és amely éppen ezért túlságosan ki van szolgáltatva az egyénieskedő, hangzatos és a valóságtól gyakorta elrugaszkodó következtetéseknek.

A pálos tartományfőnök szerint a kommunizmus korszakát idézi az a vád, hogy az Egyházhoz hű gyakorló katolikus nem lehet eléggé magyar érzelmű

honpolgár. Ennek éppen az ellenkezője az igaz. Amikor azonban sok ember tudatában a nemzet és a nemzeti múlthoz kapcsolódó jelképeink isteni jelleget öltenek, ezekben a vallásokban erről van szó. Bizony nem vagyunk messze attól, hogy egyértelműen megtagadjuk a világ Megváltóját, Jézus Krisztust. Ha nemzeti kincseinken keresztül akarjuk megközelíteni a természetfölötti világot, akkor akaratlanul is hamis istenképet fogunk kapni. Lehet, hogy ily módon felfokozottabb állapotban közelítünk a Szent Koronához, vagy a Turul madár mítoszához, de soha nem fogjuk abban az igazi nagyságban és méltóságban szemlélni, mint amikor Isten öléből tekintünk mindezekre – írja a Tartományfőnök.

Zárszóként, a zárszó helyett ismételtelen most egy írot hívtam segítségül, **Hamvas Bélát**, aki nem az újpogányságról, mert akkoriban ez még nem volt közkeletű fogalom, de rólunk, a kereszténységről és mindarról, ami körülöttünk ma van, írja mindössze egy mondat:

A kereszténység mint az elnyomottak, a szegények és a tudatlanok vallása volt. Ma pedig a kereszténység csak a szellemileg fejlett és intellektuálisan magasrendű emberben áll szilárdan, és pedig szilárdabban, mint valaha.

Ugyanakkor az intellektusban és kasztban alul állók visszapogányosodtak.

Hogy ez így van-e, arra alkalmas a következő kb. fél óra, hogy ezt megbeszéljük.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak, esendőségeimért pedig elnézést kérek Önöktől.

Vacsoraidőre valahogy a szokásosnál is jobban beszorult a meleg az étterembe, ezért többen kimenekültünk a szabadba. Valaki megjegyezte, hogy jövőre, ha itt

lesz a tábor, ide is ki lehetne tenni néhány asztalt. (de csak a vacsorához.)

Vacsora után **Cseh Péter** atya tartott bemutatót. Hittanórával elegyítve dekázott a pöttyös labdával a büfé előtti szabad téren, ami igen jó bevezetés volt a fiatalok esti programjához.

Péter atya szenzációsan elegyítette szinte labdazsonglőri freestyle képességeit azzal, hogy időnként leállt a produkcióval, hóna alá véve a labdát, kérdezett. Kérdezte az egyik gyereket a másik után, de még a felnőtteket is.

Aztán csak rávezette a társaságot a helyes válaszra. Majd káprázatos dekázás után újabb kérdést tett fel. És így ment ez, addig, amíg már készülni kellett a fiatalok esti programjára.

Az est műsoráról **Déri Ágota** beszámolóját olvashatjátok:

Szombat este

Összefoglalni a szombat estét szereplőként nehéz feladat. Mi nem láttuk magunkat kívülről, mi minden számot ismertünk, minden részletet kitaláltunk, ezért tulajdonképpen semmi sem volt új. Arra azonban egyikőnk sem számított, hogy ugyanúgy, vagy talán még jobban fogjuk élvezni a produkciót, mint a nézők, és hogy a sokszor hallott poénok most százszor viccesebbek lesznek. Azzal sem mertünk számolni, hogy a közönség az első pillanattól kezdve ennyire nyitott és lelkes lesz, hogy a legkisebb humornál is hallani fogjuk a nevetést. A műsor onnantól lett sikeres, hogy Jákfalvy Kata, műsor vezetője köszöntötte a közönséget, a közönség pedig azonnal hangosan üdvözölt minket. Innentől már nem hogy nem volt nehéz a színpadra állni, de kifejezetten vonzóvá vált a szereplés lehetősége.

Az „E-faktor” az egyre népszerűbbé váló X-faktor és Megasztár műsorok paródiája volt, ahol az „E” betű természetesen az Emmanuel közösséget jelentette. A szombati előadás egy „Kaposváron megrendezett forduló” volt a műsor minden „kellékével”: előadókkal, zsűrivel, zenével, mozgással és megfelelő mennyiségű humorral. Az egész szereplő

gárda szívvel-lélekkel jelen volt, spontán ötletekkel, improvizációval gazdagítva az előadást. A szereplők talán a közönségnél is jobban élvezték a játékot.

A zsűrit Déri Ágota, Hafner Gábor és Szauter Ákos alakították. A többi szereplő, Déri Barnabás, Horony Csaba, Németh Kinga, Németh Luca, Orosz Péter, Radnóczy Kinga, Somogyi Klára, Szentkereszty András és Szkladányi Kata szinte kivétel nélkül több produkcióban is feltűntek. Radnóczy Kingát a műsorhoz szükséges vetítés összeállításáért külön elismerés illeti.

A műsorszámokat külön-külön nem érdemes és nem is lehet leírni, mert írásban visszaadhatatlanok; ahogy a hangulat is, mely tagadhatatlanul a Desedai Sellők színrelépésekor érte el a tetőfokát. (Fellépésük másnap több beszélgető csoportnak is visszatérő témája volt.) A műsor végén mindenki mámoros volt a

sikertől, nem hittük el, hogy minden ennyire szépen összeállt, és különösen jól esett a színpad mögül figyelni, ahogy újra, és újra jó éjszakát kívánnak a nézőknek, akik nem akarnak távozni.

A sok dicséret és pozitív visszajelzés

buzdítja a fiatalokat arra, hogy ha felkérjük őket, jövőre is megüssék a saját maguk által felállított mércét. Jobban belegondolva, ez nehéz lesz. A siker azonban nem rajtunk múlt, mi csak készültünk, de a megvalósításakor végig látszott, hogy nem vagyunk egyedül.

Vasárnap a reggeli dicsőítésre érkezőket meglepetésként érte, hogy a termet birtokba vették a tévések, hogy közvetítsék a szentmisét. A dicsőítő testvéreket nem zavarta a több kamerás nyüzsgés. A zenekar és az énekesem most a színpad mellett a „földszinten” kaptak helyet, csak Aliz volt fent, hogy irányítsa az éneket.

A mise előtt még **Molnár Imre** előadását hallgattuk, a találkozó utolsó előadását.

A magyarok küldetése és a szentek példája

Mit üzennek most nekünk a magyar szentek? Reménységünk a jövőben.

Molnár Imre nem ma ismerkedett meg a karizmatikus megújulással, ott volt születésénél, sőt az Emmánuel Közösség bölcsőjénél is.

(A előadás tömörített, szerkesztett formában)

Kegyelem és békeesség nektek Istentől a mi Atyánktól, a mi Urunk Jézus Krisztustól.

Hálát adok az Istennek, hogy köztetek lehetek. Hálát adok az istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban mindannyiunktokért kedves Emmánuel Közösség-beli Testvérek!

Bizonyára vannak köztetek sokan olyanok, akik tudják, hogy a mi egyházunkra is jellemző volt kezdetekben a tartózkodás mindennel szemben, ami nemzeti, vagy ami magyar vonatkozású volt. Ha valaki magyarnak vallotta magát – és ez az elmúlt átkos rendszer átkos öröksége – az eleve valami gyanút ébresztett másokban. Ha valaki a nemzetet emlegette, vagy a nemzetre hivatkozott, vagy a nemzet nevében próbált beszélni, akkor azt rögtön le lehetett nacionalistázni.

Ennek ellenére a karizmatikus megújulás indulásakor nagy igény volt a testvérekben, hogy – a főleg szabadkeresztény testvérektől származó irodalom, karizmatikus irodalom, illetve a világ minden tájáról ideseregülő evangelizátorok, prédikátorok tanítása mellett – valamit megtudjunk saját magunk gyökereiről is, és ezért Istennek hála a kezdet kezdetén már egy picit a magyar szentek felé fordulhatott a figyelem.

Nagy örömet váltott ki bennünk, mikor szembesülhettünk szent elődeink karizmatikus mivoltával, Istentől kapott, nemzetet szolgáló áldott karizmáival, adományaival. A nemzetet szeretni nem lehetőség, hanem kötelessége minden keresztény embernek. A hazaszeretet nem más, mint a felebaráti szeretet egyik formája, mondhatnám magasabb rendű

formája. Ugyanis virtuális haza nincs. Haza csak egy van, a haza: a testvérek, a

felebarátaink közössége. A hazát nem lehet imaginárius módon szeretni, elvontan, elméletileg, a hazát azokban az emberekben szeretjük, akik miatt élünk, dolgozunk, cselekszünk, szolgálunk.

A nemzetnek az Isten nagyon fontos szerepet szánt az üdvösségtörténetben. Az egyéni ember élete szinte parallel módon, lekopírozhatóan hasonlít a nemzetek életére is.

Az ember megtapasztalja Isten jóságát a bajban, amikor hozzá fordul: együtt élve az Istennel kijut a veszedelemből, a veszélyből, de a nyugodt mindennapokban lassan elfelejtkezik Isten jóságáról, segítségéről, mert már nincs rá szüksége.

Eljön a közömbösség ideje, persze hiányérzet támad az ember lelkében, boldogtalan és pótszereket keresve a bálványok felé fordul, hogy betöltse az Isten korábban meglévő helyét az életében, a lelkében. Izrael, illetve az ószövetség története pontosan ugyanez. Az Ószövetség könyveit, ha olvassuk, akkor pontosan dokumentálva látjuk ezt a folyamatot.

Kivezettél minket a Vörös tengeren keresztül Egyiptom rabságából, mannával ettél minket, vizet fakasztottál nekünk a sziklából, aztán jött az aranyborjú, a bálványok, az Istentől való elfordulás. Ezekiel prófétánál hátborzongató, hajmeresztő dolgok vannak leírva. Odáig mennek a választott nép fiai, hogy nem csak elfordulnak Istentől, hogy az aranyborjút imádják, hanem gyermekáldozatokat hoznak idegen istenek számára. Hogy létezik ez?

Persze az ószövetségben Isten első parancsolata az, hogy ne legyenek előtted idegen istenek. Az ószövetségi ember, az ókori ember nem ismeri az ateizmus fogalmát. Bálványimás, idegen istenek természetesen voltak. Az ateizmus az újkori ember, az újkori gondolkodás, a fölvilágosodás agyszüleménye, ha úgy tesszük. A nietzschei mondat, az „Isten halott”, új helyzetet teremt az emberiség életében, az istentagadásnak új formája jön létre. Ha Isten nincs, akkor el lehet foglalni a helyét. Így vezetett egyenes út a filozófiai tévelygéstől a náciizmus által hatalomra ültetett fajiság istenítéséig. Isten helyébe az übermensch, a germán faj került. A germán faj, amely önmagát választja ki, önmagát nevezi kiválasztottnak, és mi az első tette? Hogy az Isten által választott népet eltörli a föld színéről, vagy legalábbis el akarja törölni.

Sokan elemezték ennek a folyamatnak a társadalmi gyökereit, ám nem igazán tudták kideríteni, mert az igazi ok belül, az emberi lélekben keresendő, hisz a huszadik század gyilkos rendszereit nem mások hozták létre, mint maguk az emberek. Az Isten helyett uralkodni akaró emberek. Ennek az öntelt, a fajiságot szentséggé emelő embernek, Hitlernek, a hitleri ateizmusnak a másik arca a sztálini ateizmus. Itt is a filozófia a kiindulási pont.

Marx szerint nem az Isten, hanem az osztályharc a történelem mozgatója és irányítója, sőt a fejlődés előrevivője. Az igazság pedig Lenin szerint a tudományban keresendő s az objektív tudomány által megismerhető.

Tehát nem kell mást tenni, mint győzelemre vinni az osztályharcot és miénk a hatalom a földön és az égen! És az első lépés az osztályharc győzelme után a papok, a templomok, a hívők likvidálása volt. Miért? Mert az igazi cél mindkét esetben a lelkek fölötti hatalom megszerzése volt. Mindkét totalitárius rendszer egy-egy nemzet történelmében csírázott ki és kapott erőre, s mindkét rendszer az emberi életminőség jobbításának ürügyén ragadta magához és bitorolta a hatalma.

Hamvas Béla azt mondja a kommunizmusra és a náciizmusra, hogy ott az ész akarta irányítani a szívet, a lelket, de jön majd egy rendszer, amiben nem az ész fog irányítani, hanem a has. A has fogja irányítani a lelket és a szívet. Nos, ez a rendszer megérkezőben van.

Gondoljunk csak bele, ha nem győzik le Hitlert és nem állítják le Sztálint, mi lett volna a rendszerek vége? Maga a földi pokol, pedig mind a kettő földi mennyországot ígért. Ami Észak-Kóréában van: a gulág és az Auschwitz összegyúrt

vegyülete. Imádkozzunk testvérek ezért a népért! Iszonyatos szenvedés az osztályrésze az ott élőknek.

E két totalitárius rendszer által meggyalázott, Istentől kapott egyik legnagyobb érték, a szabadság nevében illetve álarcában lép színre napjainkban a harmadik ateista uralkodási forma, ez pedig a korlátlan liberalizmus.

Igazából nincs még neve ennek a rendszernek, nevezik fogyasztói társadalmi rendszernek is. Ez az ember szükségleteinek végsőkéig menő kielégítését tűzte ki célul, félreállítva Istent, az őáltala adott erkölcsi, hitbeli értékeket, tagadva ezen értékek közösségi megnyilvánulási formáit, az egyházat, a vallást, a családot, a nemzetet, az embert. Élünk a mának, carpe diem, és ne foglalkozzunk a holnappal.

Végső soron mindhárom ateizmusforma az élet pusztulása, vagy pusztítása, az ember illetve az ő üdvösségének elpusztítása. Ha az isten teremtésének legfőbb műve és koronája az ember, illetve az ember üdvössége, akkor könnyen felismerhetjük, aki az embert, illetve az életet, vagyis a Jézus Krisztus által elhozott örök üdvösség elnyerését támadja meg, az végül nem minket, embereket akar elpusztítani. Nem ellenünk, emberek ellen folyik itt a küzdelem, hanem maga az Isten ellen. Ez a küzdelem folyik általunk a

lelkünkön keresztül a világban. Jó tudni, hogy nem babra megy a játék! Ha engedünk a csábításnak, akkor jól tudjuk, hogy kinek az oldalára kerülünk!

Egy lengyel teológus szerint a Bibliában az Isten három alapvető kérdéssel fordul az ember felé.

Az első kérdése az: Ádám, hol vagy. Ezt nem úgy kell érteni, hogy mi a tőröt csinálsz ott a bokrokban, gyere már elő, hanem úgy, hogy melyik oldalon állsz most Ádám?

A következő kérdése az, hogy hol van a te testvéred Ábel. Ember hol van a te testvéred? Azaz mi történik körülötted a világban, mi történik embertársaidal?

És a harmadik, a végső kérdés Péternek szól: szeretsz-e engem?

Minket mennyire izgatnak ezek a kérdések? Napjaink világa mennyire válasz ezekre a kérdésekre? Ha meg akarjuk tudni, hogy milyen állapotban van a világ, amely körülvesz bennünket, próbáljunk csak ezekre a kérdésekre választ adni.

Az Ószövetség nem más, mint az Isten Izrael iránti féltékeny szerelmének dokumentálása. Isten nemzetként, vagyis közösségként kezeli Izraelt. Nagy néppé, nemzetté teszlek, mondja Ábrahámnak, s olyan egyéniségeket választ ki közülük prófétául, királyként vagy papként, akik nem önmaguk körül forgó individuumok,

valami sztárok, vagy celebek, hanem azért kapják a tisztségüket, hogy szolgálói és nem urai legyenek a közösségnek, a választott népnek. Pásztorai, és nem farkasai. Nos, az olthatatlan szerelem az az Újszövetség irányában tart tovább: Isten elküldi egyszülött Fiát, az Úrjézust, aki szereti a nemzetét, megsiratja Jeruzsálemet: „én nemzetem zsidó népem, te ellened mit vétettem”? Az Úr maga jön, hogy jó pásztora legyen népének, ez a nép azonban vakságból nem fogadja őt be, Isten más juhait felé fordul Jézus, de ismét csak őket is népként megszólítva. A missziós parancs így szól: menjetek el a világ minden nemzetéhez, kereszteljétek meg őket és hirdessétek nekik az evangéliumot.

A választott népen túl élő nemzetek szent ajánlatot kapnak az Istentől. Ők is a választott nép rangsorába lépnek elő. Nem mondalak szolgálóknak többé, hanem testvéreimnek, mondja az Úr. Azokat a nemzeteket, melyek ezt elfogadják, az Úr egy akolba tudja terelni, ahol nincs többé görög, sem római.

Jó tudni, hogy az Ószövetségben is voltak hitetlen népek, amelyek körülvették Izraelt. A zsidó szó, amivel a hitetlen vagy más hitű népeket illették, 'identitás nélküli' népet jelent. Olyan népek voltak ezek az akkori úgynevezett pogányok, akiknek nincs önazonosságuk, és azért nincs, mert

nem hisznek az Egy Istenben. A hitetlen nemzet tehát elveszti önazonosságát, mert ha nincs istene, akkor nem lehet Istentől kapott küldetése sem, nincs szolgálata, pedig ez a szolgálat teszi értelmessé a nemzetek életét, az Istentől kapott szolgálat, hivatás betöltése.

A nemzetek tehát nagyon fontos, megkerülhetetlen láncszemét képezik az üdvösség folyamatának. Az Apokalipszis könyvében látjuk, hogy Isten nem csak az egyéneket, de a nemzeteket is meg fogja ítélni, a népeket, amelyek az Ő ítélőszéke elé fognak járulni. Akkor te meg én felelősek leszünk a nemzetünkért is, annak sorsáért, állapotáért.

Ha végignézzük a magyar nemzet életét, akkor ugyanazt látjuk, amit a zsidó népnél. A kegyelem, a nagyság, a dicsőség időszakait követi a hihetetlen szétesettség, nyomor, pusztulás. De ezt a nyomort, ezt a pusztulást, ezt a lezuhanást mindig megelőzik a bűneink. Sohasem önmagától következik be, hanem a széthúzás, az önzés, a hitelenség, a kevélység a nemzeti gőg mindig ott van pusztulásaink előtt.

Magunk alatt vágjuk az ágat, a gyökereket is. A hitetlen ember, ha ránéz kívülről a történelmünkre, abszurdnak látja. Isten nélkül megmagyarázhatatlan a magyar történelem, - Isten és a Gondviselés nélkül.

Prohászka Ottokár mondja, hogy a magyar nép valódi nemzeti eszményei mind a kereszténységből fakadnak. Csodálatos folyamatnak vagyunk a tanúi, amikor elkezdjük tanulmányozni a magyar nemzet történelmét. Néppé, nemzetté válásunk egybe esik a kereszténységünk alakulásával fejlődésével. Úgy lettünk nemzetté, hogy kereszténnyé lettünk. Ha nincs kereszténység, nincs magyarság. Prohászka tovább megy: minden, ami szent az nemzeti és minden, ami nemzeti volt, az szent lett a magyarság történelmében. Nagyon merész kifejezés, szerencse, hogy Prohászka Ottokár nem a XX. század második felében írta, hanem előtte a második világháború előtt, amikor még ilyen gondolatokat szabadon le lehetett írni.

Tehát, ami szent, az nemzeti, és ami nemzeti, az szent. A kettő csodálatos szimbiózisban van egymással. Wiszinsky bíboros, a lengyelek Mindszentyje azt mondta élete végén: mindent, amit egyházamért tettem, a nemzetemért tettem. Hogyan? Tehát lehet szent az, ami nemzeti? Igen, akkor, hogy ha Isten üdvösségtervében szemléljük és kezeljük.

A magyarság története a kereszténység védelmének a történetét is jelenti egyben. Kezdetből fogva küldetést, hivatást kaptunk az Istentől. Nem vagyunk

ebben kivételezettek, ezt mindenki megkapja az Istentől, aki komolyan veszi a hitét.

Menjünk csak vissza a szent korona időszakához, amikor a pápától a koronát kapunk. A lengyeleknél találtam meg ezt a szép történetet: II. Szilveszter pápának egy angyal jelent meg az álmában és azt mondta neki, hogy azon nemzet fiainak add a koronát, akik elsőként jelentkeznek holnap nálad, mert ez a nemzet lesz a Szent Kereszt legnagyobb védelmezője. Elsőként Asztrik püspök kopogtat be II. Szilveszterhez. Az neki adja a koronát, majd jönnek a lengyelek is, és a pápa akkor megáldja mindkét nemzetet, és figyelmeztetésként mondja, hogy nehogy villongás legyen a két nép között amiatt, hogy az egyik kapott csak koronát, hanem legyenek testvérei egymásnak a keresztény hitben, és az a nép, amelyik a másik ellen fordul, legyen átkozott. Egyik legenda szerint ebből a pápai intésből ered ezer évvel ezelőtről a lengyel-magyar testvériség. Mindenesetre ez a derék történetíró hitelesnek tűnő szavakkal írja le, hogy a koronát mi egy feladattal együtt kapjuk meg: a kereszttel, a kettős kereszttel. Az egyik verzió szerint a korona tetején levő kereszt azt szimbolizálja, hogy István magyar király fölött egyetlen úr, az Isten létezik csupán, akit szolgálnia kell.

Szolgálnia kell a királynak és a királlyal együtt minden népnek és nemzetnek, amelyik a szent Korona oltalma alatt él. Oltalma alatt: ez azt jelenti, hogy a szent korona-küldetést, hivatást adott a magyarságnak és ez a küldetés egyúttal oltalmat is jelent a magyarság számára. Emlékeztek erre a gyönyörű Balassi strófára: „Ó, én édes hazám, te jó Magyarország, Ki keresztényiségnek viselted az paizsát...”

A magyarság tehát a kereszt népévé válik a kereszténységben és azt a feladatot, azt a küldetést kapja az Istentől, hogy a kereszténység védőbástyája legyen.

A zsidó népnek is volt feladata, küldetése: a messiás jövetelének előkészítése, a várakozás, az egyistenhit megőrzése, megtartása. Nekünk, magyaroknak a feladatunkként a kereszténység védelme adatott.

Ezért lehet, hogy bár sokszor látszólag már elpusztult a nemzetünk, és keresztet vetettek rá, mégis van, talpra állva újra létezik és hihetetlen módon saját testével fogja föl százötven éven keresztül a mohamedán hullámot, amely elárasztja Európát.

Mi a titka, hogy mi magyarok megmaradhattunk ezer éven keresztül? Nekünk, magyaroknak, akárcsak Izrael népének, vannak apostolaink, prófétáink,

és ezek nem mások, mint a szentek. Meg kell nézni azoknak az embereknek az életét, akik nagyon közel vannak Istenhez, és akkor megtudjuk, hogy mi az Isten akarata velünk, magyarokkal.

Isten nem csak szent életű embereket adott nekünk, hanem minden szenthez kapcsolhatóan egy aktuális üzenetet is küld nekünk, magyaroknak. Nagyon fontos üzenetet, ami megfejthető, dekódolható az adott magyar szentnek az életében.

Lássunk néhány példát!

Szent István király. Nagyon fontos az a mondavilág, ami az ő születését körülveszi. Szent István születését égi jelen előzik meg. Édesanyja álmában látomást kap, nevezze fiát Istefenusznak, Stefannak, Istvánnak, ami koronázottat jelent, aki szent vezetője lesz a népének.

A világi történetírás azt mondja, hogy István sikeres király volt, leverte ellenségeit, rendet teremtett az országban, jó politikus volt, művelt volt, levelezett Európa nagyaival, ezen kívül pedig sikeres hadvezér, nagyon jó stratégia és így tovább. Egyházunk pedig azt mondja, hogy nagyon sokat imádkozott, és megkeresi azokat a lelki vonásokat, amelyek szent István életében bőven megvoltak. Ám valami baj van ezzel a világi képpel. István valóban sikeres uralkodónak nevezhető, élete vége

felé azonban abszolút sikertelen és katasztrófába hajló életet látunk magunk előtt. István teljesen egyedül marad, szembefordulnak vele leghűségesebb emberei, rokonai. Gyilkossági kísérletet követnek el ellene.

Nincs kivel szót váltania, egyetlen gyermeke koronázása előtt egy-két nappal pusztul el, azt írják, ettől fogva a királyt ettől fogva senki nem látta mosolyogni. István nem csak azt érzékeli, hogy egyedül van, hanem azt, hogy a mű, amit fölépített összeomlik. Lángokban van fölötte az ország, és ha lehunyja a szemét, akkor minden össze fog roppanni. Mindennek vége. István a halálos ágyán úgy fekszik, mint Krisztus a kereszten, mindentől és mindenkitől elhagyatva. Milyen kérdései lehettek Istvánnak Istenhez, mikor elveszti egyetlen reményét, kis cselédkéjét, ahogy nevezi az Intelmekben, Imre herceget. Azt, akibe beleplántálta életét, lelkét, a magyarságnak, a kereszténységnek legnemesebb erőit, és az Isten elveszi ezt a gyermeket. Mi marad Istvánnak meg egyedül? Tudjuk, felesége se érintkezik vele, vagy elszigetelik feleségét is tőle, szinte már nem uralkodója az országnak, mert már mindenki várj, hogy lehunyja a szemét és átvehesse a hatalmat.

István, amikor érkezettnek érzi az időt, augusztus 15-én, Nagyboldogasszony

napján, magához rendeli a főembereket és kimondja, hogy a Korona és az Ország a Szűzanyáé, a Boldogasszonyé. Akkor ajánlja föl koronáját Szűzmáriának s rajta keresztül az Istennek. Mi marad meg Istvánnak egyedüli erényként és társként az életében, ebben a szörnyű helyzetben? A hite! Csak ezzel a hittel lehet magyarázni, hogy nem bolondul bele mindabba, ami történik. A hit az, ami az első szent királyunk életén keresztül Isten legfőbb üzenete nekünk, magyaroknak: a hitemet soha föl nem adom! Istvánnak csak a hite marad egyedül, és erre a sziklára építi fel Isten a magyarságot ezer évvel ezelőtt. Ez a legfőbb üzenet: ha hiszel, akkor mindentől megszabadulsz, mindentől megmenekülsz, a legmélyebb mélységekből is kijössz.

István halála után összeomlik az ország, négy évig öldöklés van, kopaszra nyírják a fejüket a magyarok, fölégetik a templomokat, gyilkolják a szerzeteseket, amíg haza nem jön András Ruszinföldről és rendet nem teremt. Aztán jön szent László király és rendbe rakja az országot. Istvánon keresztül azt üzeni nekünk az Isten, hogy ha a hitetek megmarad, ha a hitetek erős marad, akkor én nem hagylak el benneteket! És újra, és újra kijösz, István hitére építve a magyar egyház, a magyar nemzet. István király nem csak a

magyarok királya, hiszen maga írja Intelmeiben, hogy az egynyelvű és egy szokású ország gyenge és esendő. Szent István király úgy magyar, hogy a magyarok által, rajtunk keresztül a velünk együtt élő népek, nemzetek oltalmazója és védőszentje is, hiszen a Szent Korona oltalmában más népek és nemzetek is éltek velünk együtt. István szava által ők is a szüzanya országának népe lettek, mert István, amikor rendelkezik az első király, ő nem csak végrendeletet hagy, hanem törvénykezik is egyúttal. István a törvényalkotó király: mi törvény szerint vagyunk Mária népe!

Szent Imre herceg. Emberi ésszel fölfoghatatlan, hogy az Isten miért engedi meg, hogy ez a csodálatos ifjú, – aki nem ájtatos manó volt, ahogy a templomokban ábrázolják szattyán papucsban, liliomszálat szorongatva, barokkos fodros selyem ruhában – fiatalon meghaljon. Második Konrád császár csapatait, – ő volt a Dunántúl hercege, magyar királyi hadseregnek a főparancsnoka – úgy kiveri a Dunántúl közeléből, hogy a német császár nem csak fejvesztve menekül, de alig néhány katonája menekül csak meg. Hosszú időkre ez a győzelem biztosítja a békét, amit Szent Imre szerzett a magyarság számára, a nyugati gyepük felől.

Az európai keresztény királyok gyöngye lehetett volna Szent Imre és a koronázása előtt nem sokkal egy ostoba balesetben meghalt. Hogy engedhette meg ezt az Isten? Ott az elején, ekkora vérveszteséget! Istvánnak nincs más gyermeke, nincs uralkodó, nincs aki kövesse őt a trónon. Egy kisebb legenda szerint, amikor Imre ott térdepel egyszer a kereszt előtt, a szenvedő Üdvözítőre függesztve tekintetét, akkor ezek a gondolatok fogalmazódnak meg a lelkében: „Mennyei Atyám, Üdvözítőm! Te a kereszten odaadtad magad egészen érettem, kereszthalált, kínhalált szenvedtél értem bűnösért. Én mit tudok Neked adni, hiszen csak féreg vagyok?” És hallja a szót a lelkében: add oda magadat, lelkedet, testedet, úgy, ahogy vagy! És Imre odaadja, följajnlja magát az Istennek, ott a kereszt, a feszület előtt térdepelve. Ebből fakad aztán a szüzesség, ebből fakad minden, ami Imre életében szent. És ebből fakad az a csodálatos utasítás, küldetés, üzenet, ami az ő életének a lényege, minden nemzet jövőjének a záloga: a tiszta lelkű ifjúság. Hol vannak a mi gyermekeink, hol van a mi fiatalságunk? Isten üzenete: ha nem lesz tiszta lelkű ifjúságotok, nem lesz jövőtök!

Szent László király. Sokan kárhozzatják, állandóan nagy bárdal mutogatják, hogy

csépelte az ellenségét. Igen, de védeni kellett az országot, szinte állandóan lóháton ült, hogy hol jobbra, hol balra, ahol rátör az országra az ellenség, ott legyen és megvédje. Ám menet közben imádkozott, mielőtt csatába indult átímádkozta az éjszakát. Egyszer a viharban az atyafiak éjszaka arra riadnak, hogy lángol a templom, pedig csak a király imádkozott, de oly erővel, hogy fényesség töltötte be az egész templomot, az ablakokon keresztül is kiáradt ez a fényesség és azért hitték azt, hogy ég a templom. S kiért imádkozott Szent László? A népén kívül az ellenségeiért. S amikor győzött, akkor nem rabszolgának viszi el őket, hanem letelepíti őket az országban. Szent László életéből az üzenet az, hogy imádkozzatok ellenségeitekért, mert ők mindig többen vannak, mint ti, és nem igazán tudjuk őket legyőzni, de az ima erejével meg tudjuk őket változtatni.

Szent Erzsébet. Amikor Wartburg várából kidobják, a disznóólba költözik két gyermekével, karácsony éjszakáján, a mikor az Urjézus születik, és elküldi gyermekeit a ferencesekhez, hogy harangoztassanak és mondják el a Te Deumot, mert az az osztályrész juthatott neki, ami az Úr Jézusnak, hogy a karácsonyt ő is az istállóban töltheti. Elmúlik ez az időszak, és elterjed a híre az

általára létrehozott ispotályoknak, a kórházaknak. Akkor Henrik német-római császár elküldet és megkéri Szent Erzsébetnek kezét. Császárné lehetne. Gondoljátok el a disznóól és a császári palota közötti különbséget! Erzsébet azt üzeni vissza, hogy neki már van kedvese, hitvese, ez pedig az Úr Jézus Krisztus. Erzsébet a szeretet szentje, rajta keresztül példaként áll előttünk a karitás, a pártfogó karitás.

Szent Margit. Magam is úgy tanultam középiskolás koromban, hogy tetvek mászkáltak a hajában és mocskos bűdös volt a ruhája, pucolta a latrinát, hát furcsa szerzet volt, talán valószínűleg nem volt rendben a fejében valami. Nem is tudunk mit kezdeni vele, pedig, ha belegondolunk, akkor Margit semmi mást nem tett, csak az Úr Jézus Krisztust követve lelkileg azonosult azzal az állapottal, amelyben akkor volt Magyarország. Szent Margit az empátia, a beleérzés szentje. Azt a mocskot, ami bűnben volt akkor az ország, ő maga fizikai valójában éli meg, és szenved Krisztussal együtt. Margit az engesztelés szentje, és az életének az üzenete az, hogy igenis az országunkért lehet, kell engesztelni, imádkozni, de ezt úgy kell tennünk, hogy Krisztus szenvedésével azonosulunk, mert Krisztus

is szenved értünk, amikor bűneinkben lát bennünket.

Isten a Bibliában három kérdéssel fordul az emberhez, de három kérdéssel fordul hozzánk magyarokhoz is: Hol vagytok magyarok? Melyik oldalon álltok, kinek szolgáltok léteetekkel, hitetekkel, munkátokkal? Hol vannak a testvéreitek, magyarok? Hol van a magyar nemzet most? Mi történik ennek a nemzetnek az életében? És végül magyarok szerettek-e engem?

Amikor átadtuk az Európai Unió elnökségét a lengyeleknek, Kövér László a beszédet mondott az alsó és a felsőház összevont ülésén. Öten-hatan is beszéltek jelentős politikusok, ám egyedül Kövér László mondta azt, hogy az Isten áldására van szüksége Lengyelországnak és ezt kívánja a lengyel népnek. Ezt követően Orbán Viktor beszélt az Opera dísztermében, Varsóban. Az Európai Unió összes vezetője jelen volt, de a felszólalók közül egyedül Orbán Viktor mondta, hogy az Isten kegyelme nélkül nem tudunk előre jutni. A magyar nemzeti zarándoklatról talán hallottatok, hétszáz ember ment Lengyelországba, a csetohowai pálos apát fogadott minket, magyarul szólított meg

bennünket, és azt mondta, köszönöm magyarok nektek azt a példát, amit ti adtok nekünk lengyeleknek és egész Európának, az alkotmányotokkal, azzal, hogy az élet, a család védelmére keltek, hogy a ma veszélyeztetett értékek, keresztény értékek védelmére keltek. Nem akartam hinni a fülemnek. Testvérek, ha ebbe belegondolunk, akkor beleremegünk. Tudjuk, hogy bűnösök, és nyomorultak vagyunk, tudjuk, hogy mi zajlik körülöttünk. Az Isten kegyelme mégis megengedte, megengedi, hogy ma Magyarország megint a kereszténység védőbástyája legyen. Belegondoltok ebbe, mit jelent ez? Ez mutatja Isten kegyelmének nagyságát.

Nagyon fontos küldetésünk van! Egyrészt az, hogy ezt a felelősséget, ezt a feladatot tudatosítsuk magunkban, másrészt hogy adjuk tovább azt az igyekezetet, amivel ennek az országnak a vezetői ma Európában próbálnak helytállni. Nem kell mást tennünk, mint a megfelelő helyen és időben megvallani hitüket és értékeiket, ezeket az embereket imánkkal, biztos lelki háttérrel támogatassuk, legyünk ott a végvárak falain, a bástyán, a kereszténység védőbástyáján.

Molnár Imre előadása után a záró misét Nyéky Kálmán atya mutatta be,

Vasárnap az összejövetel utolsó napján a gyerekeknek nincsen külön foglalkozás ök is részt vesznek a szentmisén, ahol a

prédikáció első része mindig nekik szól. Jó volt, hogy a TV közvetítés révén utólag otthon is megnézhattuk, meghallgathattuk Kálmán atyát, és az otthoniak is láthatták, a képernyő előtt részt vehettek a szertartáson.

. Kálmán atya homiliájában először a gyerekekhez szólt, kérdezz-felelek stílusban, majd a felnőttekhez fordult:

A Jóisten a megbocsátás magvait mindannyiunk szívébe el akarja vetni, és azt akarja, hogy ezt soha nem tudják

kitépní, semmiféle madár, semmiféle gonosz. Azt is akarja, hogy ki tudjuk venni a szívünk mélyéről azokat a köveket, amelyek megakadályozzák a megbocsátásunkat.

Biztos, hogy van mindannyiunknak olyan ember az életében, aki megbántott minket, aki egyszer, vagy többször is belegázolt az életünkbe. Lehet, hogy már elfelejtettük, nem is gondolunk rá inkább, szeretnénk teljesen megszabadulni attól a

gondolattól, hogy vele valaha is találkozni fogunk. Olyan ez, mint egy kő a földnek a mélyén

Egyszer jártam egy olyan országban, ahol azt láttam, hogy a földek körül körbe volt rakva egy fal. Megkérdeztem, hogy ezt miért rakják az

emberek ezt a falat? Azt mondták, hogy nem azért, mert meg akarják védeni a földet. Szó sincs róla, de a földben ennyi kő van, és amikor kiszedik a követ, hova rakják, mégse tehetik be a másíknak a

földjébe, ami a szomszédba van, oda rakják a határra, és ezzel meg is védik a földet, valóban a vadállatoktól, hogy azok ne tudjanak oda menni. Azt gondolom, nekünk is, ezekből a kövekből, amelyek ott vannak a szívünkben, a meg nem

bocsátásnak a kövei. Nekünk is egy ilyen falat kellene raknunk, nehogy valaki is el tudja venni tőlünk ezt a termést, a megbocsátásnak a gyümölcsét, ez a szeretetnek a fala, amit mindannyian föl tudunk építeni. És aztán itt vannak a tövissek. Ha belénk szúródik egy tövis, az ott begennyesedik, ha hozzá érünk, az már fáj. Mesélte egyszer egy orvos barátom, hogy jött hozzá valaki, akinek már annyira be volt gyulladva, ami belefürödött a lábába, hogy nem lehetett megmenteni a lábát. Idejében kell tehát kihúznunk ezeket a töviseket, mert különben meg fogják akadályozni azt, hogy járni tudjunk. Amikor a hitben járunk, amikor egyre közelebb kerülünk az Istenhez, akkor fölfedezzük azt, hogy belénk veti az Ő Igéjét, és igazából azt hinnénk, hogy, jaj de jó, most már csak termést kell hozni, és aztán kiderül, hogy a magnak meg kell hálnia.

A mag, ha nem hal el, nem hoz termést, de ha elhal, akkor százszoros,

hatvanszoros, harmincszoros termést fog hozni. Ez az elhalás, amit mi itt megpróbáltunk, nem a hőség miatt, hanem azért, mert megpróbáltunk teljesen a másikért élni és olyan jó volt látni ebben a táborban, hogy a szülők rábízták a gyermekeiket a fiatalokra, és ahogy ők maguk is olyan szeretettel vették körül a gyermekeiket. Azt kívánom, hogy ahogyan ti meghaltok a gyermekeitekért, hiszen fölládoztok mindent, időt, pénzt, energiát, éppúgy meg tudjunk halni Isten gyermekeiként, hogy visszakapjuk mi is

majd azt a szabadságot, amit Ő készített nekünk, hiszen Ő vár minket a kapuban és megbocsátott mindannyiunknak. Amen.

A szentmise végén Kálmán atya most is a színpadra hívta az összes gyereket, hogy vidám énekléssel elköszönjenek.

A búcsúszavakat Judit és Laci mondták el. Hálát adva a Gondviselésnek a kapott ajándékokért, megköszönve a vendégeknek a részvételt, a szervezőknek, és a Közösség lebonyolításban non stop résztvevő tagjainak nagyszerű munkáját.

Végül Edittől egy kis statisztika:

Összesen 429-en voltunk Kaposváron.
Ebből nem Emmánueles résztvevő 180 volt
92 gyerekkel,
Emmánueles 103 volt 54 gyerekkel.
Összesen 146 gyerek volt a táborban.
18-30 év közötti fiatalok 42-en voltak.

Kérésemre, hogy írjátok meg
élményeiteket, elsőnek

Váli Kata küldte el levelét

Nagyon pozitív élmény volt számomra a közös dicsőítés, az hogy mennyire együtt voltunk a vendégeinkkel, sokan közülük igen aktívan kapcsolódtak bele. Remek volt az az ötlet is, hogy új, és naponta változó párosok animáltak. Mennyi bemozdíó őstehetség van köztünk!

És hát persze az előadások. Remek volt a Molnár Imréé, az ő keresztény szemszögű magyar történelemszemlélete nagy hiánycikknek számít. Sose hallottam pl. hogy Szent Imre Isten meghívására vállalta a szüzességet, s nem a nagyszabású apa gyengébb fia volt, egy „ájtatos manó”, hanem maga is pl. kiváló hadvezér volt. És jó volt hallani, hogy akkor és most is a kereszténység bástyája voltunk-vagyunk.

A fakultációk közül én Dr. Csurgay Árpád professzor: Magyarok a nagyvilágban c. előadására jutottam el. A magyar származású tudósok nemzetközi sikereiről beszélt, s megemlített egy angol nyelvű könyvet, amelynek valami olyan címe van, hogy hogyan „csinálták” meg a magyarok a 20. századot, hiszem a telefontól elkezdve a dinamoíg és a golyóstollig minden magyar találmány. Hozott magával egy csupa japánul írt könyvet, amelyben az egyetlen kép egy Budapest térkép volt, amelyen karikák jelezték, hogy hol éltek a városban nemzetközi híró tudósaink. Csupa karika volt az egész térkép. A névmutatóban pedig a japán szöveg tele volt ékes magyar nevekkkel, mint Puskás Tivadar, Bíró László stb., stb. Egy, az előadáshoz hozzászóló asszony azt mondta, hogy ő majdnem elsírta magát örömeiben, hogy ilyen klassz országban él.

Nagyon tetszett a Cseh Péter atya tanítása a gyónásról, meg is fogom valósítani az ötletét. Aki nem hallotta volna, három pontban foglalta össze ezzel kapcsolatos mondandóját:

1. Bűnbánatra csak a Szentírás olvasásával juthatunk, ezért ő az imahelyén a Biblia mellett egy üres papírt is tart, s ide felírja azt a bűnt, amelyre olvasás közben a Szentlélek felhívja a figyelmét.
2. Isten már mindent megbocsátott, de nekünk kell merítenünk ebből a bocsánatból minél nagyobb marokkal.
3. Isten mindenkit a saját szintjén érint meg, de a sátán is. Ezért fontos ismernünk a szintünket.

Erről jut eszembe a Molnár Imre által említett 3 kérdés, amelyet a történelem folyamán Isten rendre hozzánk intéz:

1. Ádám hol vagy? Ami azt jelenti, hogy melyik oldalon állsz.
2. Hol van a te testvéred?
3. Szeretsz-e engem?

És hát a papjaink, és a fiatalok, és a zenekar - csupa öröm!

Egy dolog hiányzott, hogy mivel mindenki meg volt pakolva gyerekekkel, unokával, kevés volt az olyan szabad vegyértékű ember, akik csak úgy beszédbe elegyedett volna kedves vendégeinkkel.

Hálás köszönet az Úrnak, hogy érezhetően ott volt velünk!

V.Kata

Egy szösszenet. Treer Máriától.

Három éves Fülöp unokám, elég temperamentumos gyerek.

Az első este a misén a zenekar közelébe helyezkedtünk el, mert hozta a nagyapja által készített gitárját. Egy darabig ő is "játszott", majd Miatyánknál azt mondta, oda akarok menni a szép kislányhoz.

Bebújt a zenészek közé, leült a szép kislány ölébe. Meg sem moccant, figyelte, ahogy gitározik, énekel. Mise végén visszajött, megkérdeztem, miért ment oda?

"Mert olyan szépen mosolyog, és szépen énekel!"

Ez a szép kislány, aki meghódította Fülöp szívét, Nemes Kata volt.

Budaörs.

Kétezer-tizenegy július hetedike. Csütörtök, hat óra húsz perc. Kutya sétált, reggeli megvolt. Utazótáska a vállra, egyéb szatyrok kézbe, ölbe. Le a lépcsőn. Autókeresés a parkolóban. Megvan. Ki vezet? Én? Én. Kocsiajtó csapkodás. Nem indul. Hm, mégis indul. Benzinkút, tankolás. Pályamatrix? Pályamatrix. Vettél? Visszatolatás. Nem szabályos, de muszáj. Végre úton. Irány. Irány? Kaposvár. Százhetvenhat. Mi százhetvenhat? Kilométer. Erősen középkorú autó. Kicsit hangos. CD-ről szól az empéhárom. Régi magyar slágerek az autóban. Szintén hangos. Kinn mai magyar út, mai magyar táj, magyar időjárás. Igazi nyár. Száraz, tiszta aszály. Forró és ragyog. Klíma békésen zümmög. Vagy csak az autó egyéb zaja elnyomja? Minden viszonylagos. Nyolc óra, Balatonlellénél járunk. Figyelj, Kaposvár ötszáz méter, a táblánál letérés a hatvanhetes útra. Az út két oldala napraforgó ültetvény, búzatábla. Aprojó, hatvanhetes út! Persze hogy ismerős. Stimmel. A Cipő énekel. Tűrhető. Inkább jó. Nagyon jó. Tulajdonképpen nosztalgia. Néhány jegenyesor. Megálljunk fényképezni? Nem, haladjunk, majd ha visszafele jövünk. Szeretem a jegenyenyárt. Ahogy minden ága törekszik

az ég felé. Mit akarhat ott? Mindegy is. Úgysem ér oda. Ötven év, aztán vagy egy vihar, vagy egy fejsze. A fája semmire sem jó. De így, élete delén, harminc-negyven évesen, ahogy uralja a tájat. Jó látni. Beleborzong az ember. Jó út, alig van forgalom. Alig tévedtünk el. Pár kilométert csupán. Megérkeztünk. Városszél, Autószalon, Lidl, Diákszálló. Végállomás. Kiszállás az autóból. Napon ötven fok, de inkább több. Táskák nyakba, hátra, ölbe, indulás befelé az épületbe. Csak kilenc óra, mégis, a Nap nem mosolyog, hahotázik, ahogy izzadva hurcolkodunk. Nem is hahotázik, nem finomkodom, a Nap röhög. Tiszta szerencse, hogy nincs marka. Belépünk az aulába. Nincs menekvés, a hőség bekísér. Porta, névegyeztetés, szobaszám, kulcs. A kulcsot visszahozni a portára, más is szeretné! Irány a harmadik emelet, lift van, lift nincs, lift van. Hol van, hol nincs, a lift dönti el. Négyágyas egyszerű szoba, egyszerű bútorzattal. Asztal, néhány szék, ágynemű. Pakk le, vissza az aulába. Lift lefelé nincs, éppen nincs.

Az óriási aulából kis átjáró nyílik, onnan a tornaterem. A tornateremben húsz-harminc, többségében fiatal felnőtt áll az alkalomra épített színpad előtt, énekelnek.

Elődicsőítenek az emmánuelesek. Ők így mondják. Megállok mögöttük, hallgatom. És egyszeriben eltűnik a tornaterem, csak a díszlet van, a meleg elmúlik, az ide út már emlék sem. Megbizsergek. Üdvözlégy Mária. Éppen vége. Ha nem tévedünk el pár kilométert, több jutott volna. Semmi baj, csütörtök délelőtt fél tíz. Jut még idő vasárnap délig. Meglep, alig ötvenen vagyunk. Aggodalomra semmi ok, tíz órától délután kettőig megjönnek. Úgy is lett. Csak jöttek és jöttek, fiatalok és kevésbé azok. Ki három, ki négy gyerekkel, unokával. Az aula már nem aula, inkább zсібongó. Tizenöt-húsz alig hároméves gyerek triciklivel vágtat keresztül kasul. Mindenki mindenkivel beszélget. Hogy hallják egymást?

Vasárnap délután van. Nem vártam, mégis eljött. Három óra is elmúlt. Nem én vezetek. Ülök az anyósülésben, próbálom rendezni azokat az érzéseket, gondolatokat, amik hatással voltak rám az elmúlt négy napban. Olyan érzésem van, mint ínycencnek, aki legalább húszfogásos ebéden van túl. Aki az eléje kerülő ételek receptjeit nem ismeri, sorba rendezni sem tudja, így utólag pláne nem. Fejben válogat a fogások közt. Megállapítja, rossz emlékü nem volt köztük, de a különlegeseket, a

leginkább emlékezetesebbeket mikor milyen sorrendben tálalták, képtelen felidézni.

A szoba négyszemélyes. Volt a Feri, a Ricsi. Mindketten negyvenesek, érdeklődők. Könnyen beszélgetünk. Aztán megérkezett az atya negyediknek. Kevés papközeli élményünk van, kicsit feszélyezettek vagyunk, milyen lehet egy pappal egy szobában. Nos, az atya nyurga fiatalember, valahol harmincra jár. Vékonysága, nagy mosolygós szája, élénk, érdeklődő tekintete, Szeged környéki ő betűje van. A programok közötti rövidke szünetet kihasználva az ágyunkon ejtőztünk, ő belép. – Isten! – kiáltja. Jobb kezével a levegőbe csap. Hajaj, összenézünk. Mégis percekben belül beszélgetünk. Ő kérdez, mi kérdezőnk, válaszok. Aztán csak négy férfi van, négy lélek, akik befogadják egymást.

Este mise. Nem várok tőle se sokat, se keveset. Minden mise olyan, amilyen. Időre megtelik a tornaterem. Tizentagú kórus, hat-hét zeneeszköz. Gitár, fuvola, elektronikus billentyűs, hegedű is, de az nem mindig, ja és konga dob. Legalábbis azt hiszem az. Aztán megtörténik a csoda. A tornaterem már nem tornaterem. Nincsenek oldalfalak, mennyezet sincs,

hőség sincs. Zene van, éneklés van, és minden egyéb van, ami a miséhez szükségeltetik, és öröm van, és jóérzés van, és boldog szent koraeste van.

Voltak még úgynevezett fakultatív előadások, minden nap, sajnos több témában is alkalmanként egyazon időben. Volt témavezető, aki felvezette az adott témát. Ezt hogy kell leírni, hogy a mondat ne legyen ilyen suta? A kiselőadás után kinek-kinek kérdése, véleménye, néha vita is.

Második este tizenegy tájt baktatok a lépcsőn felfelé. Hm, a lift sztrájkolt. A szobánk-béli atya az első emeleten zsonglörködik egy futball labdával. Körülötte tizenévesek, biztatják. Az atya újabb és újabb kunsztokat mutat. Hangosak, jókedvűek.

Emlékezetes riport volt egy szcientológiába keveredett fiatalemberrel, aki elmesélte élményeit. Hogyan szökött meg feleségével Los Angelesi börtönéből. Persze csak belül börtön, örökkel, biztonsági zárákkal, fenyítőszobával. Kívül középület látszatát kelti. Nagy kaland. Életre szóló. Évekkel ezelőtt történt, mégis marad a félelem, a bizonytalanság. Tanulságos, és tanulunk is belőle?

Barátommal beszélgetek, aki a zene- és énekkar tagja. – Nem irigyellek. Ott a színpad mellett bezsúfolva vagytok. Mi azért mozgásban vagyunk. Alapon gitározol, itt meg csak énekelisz. – Élvezem és jól vagyunk mindahányan. Sokat tanulok tőlük. Minden ott töltött pillanat nagy élmény számomra – válaszol nevetve. – Hm. Irigyellek. Na persze jó értelemben. Jó társaságban, kedvedre való dolgokat művelsz. – Egymásra nevetünk, ő elsiet énekkari próbára.

Szombat kora este. Az atya a teraszon, kezében, vagyis inkább a lábán, nyakán, hátán a labda. Körötte harminc, negyven iskoláskorú gyerek. Nem elírás! HARMINC-NEGYVEN. Az atya biblikus dolgokat kérdezzet. A helyes válaszokért újabb labda trükk a jutalom. Az atya kérdez, a válasz sokszor kórusban. Végül az atya felajánlja, ha valaki megszámolja mennyien is vannak körötte, gyerekek és felnőttek, annyit fog dekázni a labdával. Nem egyszerű, de egyezségre jutnak. Egy-kettő-három, a labda pattog, a gyerekek számolnak. Százhét-száznyolc-százkilenc. Mind meg van.

Szepesi Ferenc

M 1 és M 2 !

Július 24-én vasárnap a reggel az M1, délben az M2 közvetített 13 perces összefoglalót a kaposvári táborból. A műsorban Szentkereszty Laci, Jákfalvy-Dragán Edit, a Keller házaspár és a Benkő házaspár osztották meg gondolataikat az együttlét céljairól, kegyelmi adományairól.

Légy magyar!
Légy keresztény!
Légy magyar keresztény!
Légy keresztény magyar!

De hogyan erre keresték a választ a találkozó résztvevői?

Sz L:
Imádkozni szoktunk, hogy mi legyen egy-egy tábornak a mottója, milyen téma köré fűzzük fel az előadásokat, és most ez jött elő, hogy valahogy a magyarságunkkal kapcsolatos dologban vannak túlzások, vannak alulértékelt dolgok, értékvesztett hangok a médiában és a környezetünkben. Az emberekben is ezt látjuk és ezért vettük ezt elő, most úgy éreztük, hogy ez fontos,

hogy picit ebben tegyünk rendet, hogy saját magunk is jobban tájékozódjunk.

A meghirdető plakáton – egy kedves szójáték van, de egy mélyebb tartalom is felsejlik. Mi ez?

Sz L:
Mi szeretnénk a magyarságot úgy megélni, hogy az ne legyen bántó mások számára, de ugyanakkor hogy megéljük a hovatartozásunk, a gyökereinket, hiszen ebből tudunk igazán nagy fává nőni, ebből tudunk táplálkozni. Ha ezeket levágjuk, akkor igen satnya lesz a fa, és itt mindig attól kell

elhatárolódnunk, hogy most mi más nemzetek fölé helyezzük magunkat. Nem! Nem akarunk semmi összehasonlítást, egyszerűen csak azt, hogy megéljük a saját hovatartozásunkat. Mint ahogy, ha egy családban vagyunk és szűk családi gyökereinket nézzük, akkor tudjuk, hogy ez a nevünk, ilyen származásúak vagyunk ez a családunknak a történelme, ebből nővünk ki, ma ebből kell élnünk. Nem akarunk ezzel más családokat ezzel bántani, csak azt, hogy mi nekünk ez fontos, ez a gyökerünk, ebből élünk

J-D E:

Azt hiszem, hogy az, ami a legfontosabb, és ami a központi része ezeknek a programoknak, az a mindennapi szentségimádás, a mindennapi szentmise,

ami nemcsak attól központi, hogy reggel kilenc és tizenegy órakor van, hanem attól, hogy igyekszünk úgy bevonni őket ezekbe a programokba, hogy az valóban egy találkozás legyen Istennel, a dicsőítés is. Próbálunk velük együtt úgy imádkozni, hogy ők is megtalálják mindazt, amit mi megtaláltunk a dicsőítésben, a szentmisében, és mindezek mellett egész nap szentségimádás is van, ami előkészíti az emberek szívében a találkozást Istennel és a találkozásokat tovább tudja mélyíteni.

Azt hiszem, talán ez a legfontosabb, talán azoknak, akik a megújulásban vannak talán azért fontos, mert itt megéljük a megújulásnak a kegyelmeit, a megújulás ajándékait, használjuk a karizmáinkat, igyekszünk ebbe bevonni másokat is, igyekszünk olyan programokat is szervezni számukra, amikben nyitottá tudnak válni és ettől megújul az életük, a hitéletük.

A megújulás számunkra egy tapasztalás, abban egy tapasztalás, hogy Istent mindenféle formákban kötött, és

kötetlen imákban tudjuk dicsérni, hogy a Szentlélek egy olyan különleges módon jelenik meg az életünkben, és működik az életünkben, ami időnként meglepő formákat ölt, meglepő jeleket ad, de mégiscsak határozottan tudjuk, hogy ez Isten műve, azért adta, hogy az Egyház ezen keresztül gazdagodjék, hogy az emberek ebben a formában is megtalálják az útjukat Isten felé.

Nem gondoljuk, hogy ez az egyetlen és az egy az üdvözítő, de számunkra, mi úgy tapasztaljuk, különösen itt az Emmánuel Közösségben, hogy az életszentség útja, és segít bennünket abban, hogy közelebb kerüljünk az Istenhez, az Úrhoz, és hogy az Egyházban is jobban, elkötelezettebben tudjunk szolgálni.

Mi az, amit itt kapnak?

Keke:

Azt az erőt, amiben látjuk, hogy együtt vagyunk erősek, hogy nem egyedül állunk, nem külön-külön vagyunk keresztények, hogy nem csak külön vagyunk keresztény családok, hanem sokan vagyunk együtt keresztények és keresztény családok.

K.Szandra:

Az idei év rendhagyó abból a szempontból, hogy a férjem vállalt szolgálatot, én a gyerekekkel most többet vagyok. Látni azt a sok gyereket, akik körülöttünk vannak, akik keresztény családokból vannak itt,

keresztény hitben növekednek, és bízni abban, hogy ezek a gyerekek, amikor felnőnek akkor talán szebbé, jobbra és keresztényibbé teszik Magyarországot, és a világunkat is. Így kapcsolódik a mottóhoz is, ami most a kaposvári tábornak a jellegét megadja

Ez a jelmondat újra aktuális?

Sz.L:

Ezt élte itt a Kárpát-medencében a magyarság ezer év óta, mi nem akarunk újat, ez nagyon jó, hiszen megmaradtunk, ennek köszönhetjük, pont ennek, hogy a magyarságunkat is megőriztük, a kezdettől fogva, de ugyanakkor a kereszténységet

ebbe a gyökérbe oltották be, és így nőtt ez fává. Ugyanezt kell tovább élnünk, csak nem kell ezeket kivenni és nem kell leértékelni, nem kell semmibe venni, hanem vissza kell érte nyúlni, és táplálkoznunk kell belőle

J-D E:

Hogy, ha az ember egy bizonyos karizmát megkap, akkor az először talán sokkoló, de észre lehet venni, hiszen a nyelvek adománya, a nyelveken éneklés, a prófétálás ajándéka, amikor az ember egyszer csak érzi a szívében, hogy valakihez szól az Úr, és ezt üzeni számára, azért nem feltétlenül olyan hétköznapi események, amik úgy sűrűn megtörténnek az emberrel.

Bár én hiszem azt, hogy a megújulás nélkül is vannak emberek, akik prófétai szót éreznek a szívében, hiszen az Egyház történelme ezt mutatja, de a nyelveken szólás, a nyelveken éneklés, és ezeknek az értelmezése, azt hiszem ezek új dolgok, és amikor az ember úgy kezd el beszélni, mint egy kis csecsemő, és számára érthetetlen szavakat mond, azért ezek elég látványosak, és nagy bizalom is kell hozzájuk, hogy az ember ezt ki merje mondani.

Hogyan érintette meg a megújulás, ami mellett elköteleződött? Fel tudná idézni?

Ó persze.

Ez úgy történt, hogy - hát én egy nem vallásos családból származom, nem is nagyon jártam soha templomba. Akkor már az anyukám és a két húgom keresztény volt, és megérkezett a Szentatya '91-ben Magyarországra, és én így néztem őt ott a Hősök terén és arra gondoltam, hogy ebből az emberből annyira árad a szeretet, hogy ha ő így szeret, akkor Isten biztos valami sokkal több lehet, és megszületett a vágy a szívemben, hogy az anyukámékkal el akarok menni azokra a vasárnap délutáni imaösszejövetelekre, ahova ők jártak.

A Szent László téren volt egy templomban, és akkor becsuktam a kaput az udvarlóm mögött és mondtam, hogy én feltétlen oda el szeretnék menni, és el is mentem anyukámékkal. Énekeltek, nyelveken imádkoztak és arra gondoltam, hogy ezt így kell csinálni, tehát, ha én közéjük akarok tartozni, akkor ezt kell tennem és rögtön, nyomban, íziben nyelveken elkezdtem énekelni és imádkozni, és akkor utána jöttek oda, hogy te Edit, te tudtad, hogy mit csinálsz? Mondtam hát én azt gondoltam, hogy teljesen normálisan azt csinálom, amit ti is csináltok.

Nem, te itt egy másodperc alatt megkaptad a nyelveken éneklés és nyelveken beszélés ajándékát, és azóta is örömmel használom, és nagyon sokszor segít az imádságban.

B.A:

Évek óta egy olyan vonzásban éltünk, amit megpróbáltunk kikerülni, mert a felelősségtől féltünk. A tavalyi tábor volt az, a mikor eljött az a pillanat, hogy most dönteni kell, hogy szorosabbra fűzzük a szálakat, kérjük a felvételünket a Közösségbe, kérjük a Közösség imáját ezért a döntésért, és inentől az életünk, mondhatom, hogy felborult. Tehát volt addig egy rendje. Előnyére vált, hogy felborult. Úgy gondolom, hogy az állóvizet egy picit felkavarta a Szentlélek, és ez teljesen természetes igény volt, igazából a gyerekekben is, és teljesen természetes volt, hogy itt most valamit tegyünk mi is a táborért.

Nincs ebben semmi hősiesség, tehát ez most nagyon patetikus, ahogy én elmondom. Ugyan úgy, ahogy az ember elmegy és teszi a dolgát nap mint nap a munkahelyén, otthon, ahogy egy anyuka hazamegy és ételt ad a családnak, mos főz takarít, befogja a gyerekeket mindebbe, hogy nevelje őket, ez valahogy annyira természetes volt a mi életünkben.

B.B.Zs:

Tényleg évekig érlelődött bennünk. Ilyen értelemben nehéz volt az a lépést megtenni. A legérdekesebb tapasztalatunk az volt,

hogy a gyermekeink

hogy sodornak magukkal. A gyermekeink annyira lelkesen vesznek részt a közösségi programokon, és annyira igénylik, ők maguk is számon tartják, hogy mikor mi lesz, és szólnak. Hogy nem hagynak minket ellustulni.

Egyik oka, amiért egy kicsit aktívabbá szeretttünk volna válni, pont az volt, hogy nekik az ő hitük nevelését segítsük a magunk számára, de sokszor ez teljesen megfordul, szinte ők húznak magukkal és ők nevelnek minket a hitben.

B.A:

Tényleg meg kell élnünk azt, hogy olyanná kell lennünk, mint a gyermekek, a mi gyermekeink és sokszor ők járnak elől jó példával nekünk – hogy mi szeretttünk volna nekik adni valamit, és mégis mi kaptunk.

J-D.E:

Én azt tapasztaltam a megújulásban, hogy egy olyan dinamikus istenkapcsolatom lett, egy olyan Istent ismertem meg, akihez érdemes ragaszkodni, akiért érdemes küzdeni, akiért bármikor hajlandó volnék bármiről lemondani, ha azt kérné. Sikerült egy olyan imaéletet kapnom, vagy kiépítenem, ami ebben tovább erősít. Azt hiszem, ezek a látványos karizmák sokat segítenek, hogy fordulhatok a testvérekhez, hogy figyeljetelek, legyetek szívesek imádkozzatok értem, mert most nagy szükségem volna rá. És ők imádkoznak, és az Úr a prófétaival megszólít engem, olyan kérdésekre válaszol, amit én föl sem tettem a testvéreknek, de rajtuk keresztül szólt az Úr.

A szentségimádságban is nagyon sokszor kapok olyan válaszokat az Úrtól, amire szükségem van és ezek talán nagyon erőteljesek és nagyon látványosan tudják az ember életét megnyitni és a nyelveken való imádság is, sokszor úgy tapasztalom,

hogy amikor az emberi lehetőségeim a szavakban véget érnek, vagy volt olyan fájdalmam, amikor nem tudtam kimondani azt a szót, ami a legjobban kifejezte volna azt, amit éreztem, és akkor tudtam, hogy most nyelveken fogok imádkozni, és abban a pillanatban éreztem, hogy téglaként hullottak le a szívemről azok a dolgok, amik nyomasztottak. És sokszor az örömet is sokkal könnyebben fejezem ki.

Isten valamikor korábban elkezdett a szívemben dolgozni. Emlékszem momentumokra ez előtt az élmény előtt, amikor bennem úgy megfogalmazódott, hogy, ha Isten most megsegít, akkor ez csak az Ő műve lehet, és senki másé. És megsegített, és akkor kimondtam magamban, hogy van Isten, és én bízhatok benne.

Inkább nekem az volt ilyen nagyon elvágó élmény, hogy teljesen bizonytalan emberből, aki kiegyezett volna az élet közepszerűségével, egyszer csak megtapasztaltam hogy Isten olyan hatalmas erővel tud az életemben működni, hogy nem kell bizonytalannak lennem, mert ez valami olyan végtelen bizonyosság, hogy az Isten, hogy az Úr az életemet a kezében tartja, hogy onnantól kezdve ez egy olyan erő volt számomra, hogy magabiztossá

váltam, és ez volt nekem egy kardinális váltás.

Az, hogy Isten belépett az életembe, az egy fokozatos dolog volt. Inkább a családomnak volt meglepő, amikor a húgomat elhívtam autózni, aki szerzetes volt akkor, és mondtam neki, hogy te Kriszti és imádkozom, és olvasom a Szentírást! Ő akkor azért úgy meglepődött, hogy te tényleg?

http://videotar.mtv.hu/Videok/2011/07/24/11/Katolikus_kronika_2011_julius_24.aspx

Elköszön a szerkesztő

Mivel külön feladattal nem lettem megbízva, lehetőségem volt a tábor vendégeivel beszélgetni. A visszatérők közül többen ismerősként köszöntöttek, ami nagyon jól esett, az újakat pedig én szólítottam meg. A beszélgetések során érdekes volt, hogy mennyi kérdés került szóba. Érdeklődés a Közösséggel, a Közösség tevékenységével, programjaival, és a karizmatikus megújulással kapcsolatban. Érdekes volt hallgatni a táborral kapcsolatban megfogalmazott észrevételeiket.

Nehezen akart ez az összeállítás elkészülni, de végül néhány testvér segítségével mégis sikerült

Köszönet mindnyájuknak.

A mostani tapasztalatok alapján lehet készülni a 2012-es Találkozóra.

Nagyon számítok a testvérek segítségére, hogy arról a Táborról még jobb, tartalmasabb összefoglalót tudjunk készíteni.

A 2012-es találkozó sikeréhez kérjük a magyar szentek közbenjárását.

Áldjon meg az Úr mindnyájatokat!

Viszontlátásra Kaposváron!

Kassányi Jenő